

פאנק

57

"היינו הזוג המושלם.
עד שנפגשנו."

רב-מנר
בינלאומי!

סופרי רבי המנר של The New York Times

פנלופה דאגלס

פנלופה דאגלס

פאנק 57

מאנגלית: חם פרדו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

פנלופה דאגלס

פאנק 57

Penelope Douglas

PUNK 57

PUNK 57 by Penelope Douglas

copyright © 2016 Penelope Douglas

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל

עורכת: ענבל כהן-זליאני

הגהות: אילת שני

הגהות אחרונות: ורד בן-דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 3-92-7029-965-978 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

רשימת השמיעה

- "Bad Girlfriend" by Theory of a Deadman
- "Bleed It Out" by Linkin Park
- "Blow Me (One Last Kiss)" by P!nk
- "Colors" by Halsey
- "Dirty Little Secret" by All-American Rejects
- "Do You Know Who You Are?" by Atreyu
- "Happy Song" by Bring Me the Horizon
- "I Think We're Alone Now" by Tiffany
- "Lose Yourself" by Eminem
- "Love the Way You Lie" by Eminem
- "More Human Than Human" by White Zombie
- "Mudshovel" by Stained
- "Sk8er Boi" by Avril Lavigne
- "So Cold" by Breaking Benjamin
- "Square Hammer" by Ghost
- "Stupid Girl" by Garbage
- "True Friends" by Bring Me the Horizon
- "Where'd You Go" by Fort Minor
- "Wildest Dreams" by Taylor Swift

הקדשה

מוקדש לקלייר ולבֶּנֶדֶר
ולמה שעשוי היה לקרות ביום שני בבוקר...

כיתה 1

מישה

מישה היקר,

אי פעם סיפרתי לך את הסוד המביך שלי?
ולא, זה לא שאני צופה בסדרה בגרות באימהות, כמוך. קדימה,
רק תנסה להכחיש. אני יודעת שאתה לא חייב לשבת עם אחותך, אחי.
היא מספיק גדולה לצפות בטלוויזיה לבדה.
לא, למען האמת, הסוד שלי הרבה יותר גרוע, ואני קצת נבוכה
לספר לך אותו. אבל אני מאמינה שעלינו להרפות מרגשות שליליים.
לפחות פעם אחת, נכון?
אתה מבין, יש בבית הספר מישהי. אתה מכיר את הטיפוס.
מעודדת, פופולרית, מקבלת כל מה שהיא רוצה... אני שונאת להודות
בזה, במיוחד בפניך, אבל לפני הרבה מאוד זמן רציתי להיות כמוה.
משהו בי עדיין רוצה להיות כמוה.
אתה היית מתעב אותה. היא כל מה שאנחנו לא סובלים. כלומר,
רהבתנית, שטחית... מישהי שלא יכולה לחשוב יותר מדי מבלי
להזדקק לשנת צוהריים, נכון? ובכל זאת, היא תמיד ריתקה אותי.
ואל תגלגל את העיניים. אני יכולה להרגיש אותך עושה את זה.
אלא ש... גם עם כל התכונות המתועבות שלה, היא אף פעם לא
לכד. אתה יודע?

זה קצת מעורר בי קנאה. או קיי, זה ממש מעורר בי קנאה.
להרגיש בדידות זאת הרגשה מחורבנת. להיות במקום מלא אנשים

ולהרגיש כאילו הם לא רוצים אותך שם. להרגיש כאילו אתה במסיבה שאף אחד לא הזמין אותך אליה. איש לא יודע איך קוראים לך. אף אחד לא רוצה לדעת. לאיש לא אכפת.

האם הם צוחקים עליך? מדברים עליך? האם הם מלגלגים עליך כאילו העולם המושלם שלהם יכול היה להיות הרבה יותר טוב אלמלא היית שם והרסת להם את הנוף?

האם הם מקווים שתבין כבר את הרמז ותלך?
לרוב אני מרגישה ככה.

אני יודעת שזה עלוב, לרצות להרגיש שייכת כשאני עם אנשים אחרים, ואני יודעת שתגיד שעדיף להיות בודד וצודק על פני שייך וטועה, אבל... אני בכל זאת מרגישה את הצורך הזה כל הזמן. אתה אי פעם מרגיש ככה?

מעניין אם המעוררת מרגישה ככה. כשהמוזיקה נפסקת וכולם חוזרים הביתה? בסוף היום, כשאין שם כבר אף אחד שיכבד אותה? כשהיא מנקה את פניה מאיפור, פושטת מעליה את מעטה האומץ בו התעטפה כל אותו היום, האם השדים שהיא קוברת עמוק בתוכה יוצאים לשחק איתה כשכבר לא נשאר לה עם מי לשחק?

אני מניחה שלא. נרקסיסטים לא מרגישים חסרי ביטחון, נכון?
זה נשמע נחמד.

הנייד שלי רוטט במקומו בתא שבין המושבים הקדמיים בטנדר שלי, ואני מסיט את מבטי ממכתבה של ריאן ורואה שקיבלתי עוד הודעה.
לעזאזל. אני ממש מאחר.

החבר'ה ודאי תוהים איפה אני, ויש לי עוד עשרים דקות נסיעה למפעל. למה אני לא יכול להיות נגן הבס הבלתי נראה שלאף אחד לא מזיז ממנו?

אני מסתכל שוב על המילים שהיא כתבה, חוזר על המשפט בראשי. כשהיא מנקה את פניה מאיפור, פושטת מעליה את מעטה האומץ בו התעטפה כל אותו היום...

השורה הזאת ממש דיברה אליי כשקראתי את המכתב בפעם

הראשונה לפני כמה שנים. ובמאות הפעמים שקראתי אותו מאז. איך היא יכולה להגיד כל כך מעט ועם זאת, כל כך הרבה? אני חוזר ומסיים את הקטע האחרון. אני כבר יודע כיצד המכתב נגמר, אבל אני אוהב את הגישה שלה ואת החיוך שהיא מעלה על פניי.

אוקיי, סליחה. יצאתי להפסקת פייסבוק, עכשיו אני מרגישה יותר טוב. אני לא בטוחה מתי נהייתי כזאת אידיוטית, אבל אני שמחה שאתה מוכן לסבול את זה. בוא נתקדם הלאה.

אז, רק כדי להעמיד דברים על דיוקם בנוגע לוויכוח האחרון שלנו, קיילו רן לא תינוק. אתה מבין? הוא צעיר, אימפולסיבי, והוא קרוב של אַנְאָקִין וְלוֹק סְקוּוֹקֶר. מובן שהוא מתבכיין! מה כל כך מפתיע בזה? והוא עוד יכפר על החטאים שלו. אני מוכנה להתערב איתך. אתה מוזמן לנקוב במחיר שלך.

טוב, אני חייבת לזוז. אבל כן, בתשובה לשאלתך, מילות השיר ששלחת לי בפעם האחרונה נשמעות נהדר. לך על זה, אני כבר מצפה בקוצר רוח לקרוא את כולו.

לילה טוב. עבודה טובה. שינה ערבה.
אני כנראה אפסיק לכתוב לך בבוקר,
דיאן

אני צוחק בתגובה לציטוט שלה מהנסיכה הקסומה. היא כותבת לי את זה כבר שבע שנים. בשנה הראשונה, נדרשנו לכתוב זה לזו במסגרת פרויקט לכיתה ה' שקישר בין תלמידים בכיתה שלה לתלמידים בכיתה שלי.

אבל אחרי ששנת הלימודים הסתיימה, המשכנו. אף על פי שהתגוררנו במרחק של פחות מחמישים קילומטרים זה מזו ויש לנו פייסבוק עכשיו, אנחנו ממשיכים להתכתב, כי זה מיוחד. ואני לא צופה באמא מתבגרת. אחותי בת השבע-עשרה צופה

בוזה, ואני נגררתי אחריה. פעם אחת. אני לא בטוח למה סיפרתי לריאן. אני כבר יודע שלא כדאי לי לתת לה תחמושת להקנטות, לעזאזל.

אני מקפל את המכתב מחדש, הקפלים הפלים בנייר השחור מאיימים להיקרע אם אפתח את המכתב ואקרא אותו אפילו פעם אחת נוספת. הרבה דברים השתנו במכתבים שלנו לאורך השנים. נושאי השיחה שלנו, הוויכוחים שלנו, כתב היד שלה... כתב יד שהשתנה מאותיות גדולות וחסרות עידון של ילדה שזה עתה למדה לכתוב בכתב יד מחובר, למשיכות העט המדויקות והבטוחות של אישה שיודעת מי היא.

אבל הנייר אף פעם לא משתנה. ואפילו לא עט הכסף שהיא כותבת בו. כשאני רואה את המעטפות השחורות בין פרטי הדואר שעל הרלפק במטבח, אני מקבל זריקת אדרנלין.

אני מכניס את הנייר לתא הכפפות בין כמה ממכתביה האהובים עליי, מרים את העט שלי ומניף אותו מעל למחברת שבחיקי.

"התעטפי באומץ, מרחי בו את עינייך ואת פיך," אני ממלמל כשאני כותב על הנייר, "הדביקי את הקרעים וצבעי את הסדקים."
אני עוצר לחשוב ושיניי עוברות על הפירסונג כשאני נושך את שפתי התחתונה. "קצת מזה, להסוות את השקיות השחורות מתחת לעינייך, וקצת סומק בלחייך להפיץ את השקרים."

אני כותב את המילים במהירות, ובקושי רואה את כתב היד המסורבל שלי במכונית החשוכה.

הנייד שלי שוב מצלצל, ואני עוצר. "בסדר," אני נוהם ומיחל שיפסיקו לשלוח לי הודעות דפוקות. חברי הלהקה שלי לא יכולים לארח מסיבה בלעדיי אפילו חמש דקות?

אני שוב כותב, מנסה לא לקטוע את חוט המחשבה, אבל עכשיו אני נאלץ לעצור בניסיון להיזכר. מה לעזאזל הייתה השורה הבאה? קצת מזה להסוות את השקיות השחורות מתחת לעינייך...

אני עוצם את עיניי וחוזר על השורה שוב ושוב בניסיון להיזכר בהמשך.

אני משחרר נשימה עצורה. שיט, זה נעלם...
לעזאזל.

אני סוגר את העט, זורק אותו ואת המחברת על מושב הנוסע של
מכונית הפורד ראפטור שלי.

אני חושב על המשפט האחרון שלה. **לנקוב במחיר, הא?**
טוב, אז מה דעתך על שיחת טלפון, ריאן? אולי תתני לי לשמוע
את קולך בפעם הראשונה?
אבל לא. ריאן אוהבת את הסטטוס קוו ששורר במערכת היחסים
שלנו. הוא מוצלח, ככלות הכול. למה לשנות משהו ולהסתכן באובדן
שלו?

והיא צודקת, כנראה. מה יקרה אם אשמע את קולה והמכתבים
יאבדו מייחודיותם? כך אני יכול לדמיין את האישיות שלה מבעד
למילותיה. אם אשמע את נימת קולה, הכול ישתנה.

אבל מה אם אשמע את קולה והוא ימצא חן בעיניי? מה אם צחוקה
או נשימותיה יבקעו מתוך המכשיר הנייד וירדפו אותי בדיוק כפי
שמילותיה רודפות אותי, וארצה יותר?

גם ככה אני כבר אובססיבי מספיק למכתבים שלה. למעשה, זאת
הסיבה שאני יושב בטנדר בחניון ריק וקורא שוב את אחד ממכתביה
הישנים, מפני שהם ההשראה למוזיקה שלי.

היא המוזה שלי, ואני בטוח שהיא כבר מודעת לזה. אני מתייעץ
איתה כבר שנים ושולח לה את השירים כדי שתקרא אותם.

הנייד שלי מצלצל וכשאני מביט בו אני רואה את שמו של דִּיין.

אני נאנח ומרים את המכשיר. "מה?"

"איפה אתה?"

"אני בדרך." אני מתניע את המכונית ומעביר להילוך קדמי.

"לא, אתה יושב בחניון כלשהו וכותב שוב מילים, נכון?"

אני מגלגל את עיניי ומנתק לו, ואז זורק את הנייד על מושב
הנוסע.

אז מה אם נהיגה עוזרת לי לחשוב. הוא לא צריך להיכנס בי רק כי
אין לי שליטה מתי רעיונות עולים לי לראש.

אני פונה לתוך הרחוב, מגביר מהירות ועושה את דרכי אל המפעל הישן מחוץ לעיר. הלהקה שלנו מארחת משחק 'חפש את המטמון' כדי לגייס כסף לסיבוב הופעות בעוד כמה חודשים, בקיץ, ואף על פי שחשבתי שעדיף לקבוע כמה הופעות – אולי נשתף פעולה עם עוד כמה להקות מקומיות – דייך החליט שעלינו לעשות משהו שונה כדי למשוך קהל גדול יותר.

אני מניח שאנחנו עומדים לגלות אם הוא צדק. צינת חודש פברואר המקפיאה חודרת מבעד לקפוצ'ון שלי, ואני מדליק את החימום ואת האורות הגבוהים שמשליכים את זוהרם עמוק לתוך החשכה שלפניי.

אני על הכביש שמוביל לפלקונ'ס וול, שם ריאן מתגוררת. אם אמשיך לנסוע, אחלוף על פני המפעל והפנייה למפרץ – פארק השעשועים הנטוש – עד שלבסוף אגיע לעיירה שלה. התפתיתי לנהוג לשם פעמים רבות מאז שקיבלתי את רישיון הנהיגה, הסקרנות שלי הייתה חזקה מנשוא, אבל מעולם לא עשיתי זאת. כפי שאמרתי, זה לא שווה את הסיכון שבאובדן מה שיש לנו. אלא אם גם היא תסכים לזה. אני רוכן לעבר מושב הנוסע ודוחף את המחברת ושאר הניירות מדרכי בחיפוש אחר השעון שלי. השארתי אותו פה אתמול כששטפתי את הטנדר מבחוץ, והוא אחד החפצים היחידים שאני נוהג בהם באחריות. זאת ירושה משפחתית.

בערך.

אני מוצא אותו, אווז בהגה כשאני מהדק את רצועת הזמש השחורה סביב פרק ידי. השעון עצמו נתון בין שני סוגרים. זה היה השעון של סבא שלי, לפני שהוא הוריש אותו לאבא שלי בחתונת הוריי, כדי שהוא יעניק אותו לבנו הבכור. אבא שלי סוף סוף נתן לי אותו בשנה שעברה, אלא שבדיעבד התחוויר לי שהוא איבד את השעון המקורי. זה היה שעון עתיק מבית יגר-לה-קולטרה שהיה ברשות המשפחה כבר שמונים שנה.

ואני אמצא אותו. אבל עד אז אני תקוע עם חתיכת החרא הזאת שממלאת את מקום השעון של סבא שלי.

אני מסיים לסגור את הרצועה ומרים את מבטי, כשאני רואה משהו על הכביש לפניי.

אני מתקרב ורואה דמות מתקדמת לאורך שולי הכביש, ומייד מזהה את הקוקו הבלונדיני, הז'קט השחור ונעלי הריצה הכחולות-ניאון.

אני לא מאמין. איך מצב.

פנסי הרכב שלי נופלים על גבה של אחותי, מאירים אותה בחשכת הלילה. אני מוריד את ווליום הרדיו כשהיא מעיפה מבט מעבר לכתפה, וסוף סוף מבחינה שמישהו נמצא מאחוריה.

המתח מתפוגג מתווי פניה כשהיא רואה שזה אני, היא מחייכת וממשיכה לרוץ.

והיא גם מאזינה למוזיקה באוזניות שלה. כל הכבוד על הזהירות,

אנני.

אני מאט את הטנדר, פותח את חלון הנוסע ועוצר לידה. "את יודעת כמו מה את נראית?" אני שואג ומהדק את אגרופיי מסביב להגה בכעס. "כמו סוכריה בשביל רוצחים סדרתיים!"

היא מפטירה צחקוק חרישי, נדה בראשה ומגבירה את הקצב, אז גם אני נאלץ לנסוע מהר יותר. "אתה יודע איפה אנחנו?" היא מתווכחת. "על הכביש בין ת'נדר ביי ופ'לקונ'ס וול. אף אחד אף פעם לא נסע בכביש הזה. אני בסדר." היא מקמרת לעברי גבה. "ואתה נשמע כמו אבא."

אני מזדעף בגועל. "קודם כל," אני אומר. "אני נוהג בכביש הזה, אז לא, הוא לא ריק. שנית, אל תהנהני רק מפני שאת הבחורה היחידה שטיפשה מספיק לצאת לריצה באמצע שומקום בלילה, ואני לא רוצה שיאנסו או ירצחו אותך. ושלישית, זה לא היה במקום. אני לא נשמע כמו אבא אז אל תכניסי לי ככה. זה לא יפה." ואז אני צועק, "ועכשיו תיכנסי למכונית הדפוקה."

היא שוב נדה בראשה. בדיוק כמו ריאן, היא נהנית להקניט אותי.

אנני היא אחותי היחידה, ולמרות מערכת היחסים הפחות-

ממושלמת שיש לי עם אבא שלנו, היא ואני מסתדרים ממש טוב.

היא ממשיכה לרוץ, מתנשמת בכבדות, ולפתע אני שם לב לעיגולים הכהים מתחת לעיניה וללחייה השקועות. הדחף לגעור בה מנקר בי, אבל אני כובש אותו. היא עוברת קשה מדי, ובקושי ישנה. "נו", אני אומר לה בקוצר רוח הולך וגובר. "ברצינות, אין לי זמן לזה."

"אז מה אתה עושה פה?"

אני מעיף מבט לעבר הכביש הריק כדי לוודא שאני לא סוטה מהנתיב שלי. "יש הערב משחק חפש את המטמון. אני אמור להראות שם את הפרצוף שלי. למה את לא רצה במסלול מואר היטב בפארק, מוקפת בשני תריסר אנשים אחרים ליתר ביטחון? הא?"

"תפסיק להתנהג כמו הבייביסיטר שלי."

"תפסיקי לעשות חרא מטומטם כזה," אני עונה.

כלומר, מה לעזאזל עובר לה בראש? זה היה די גרוע אילו היא הייתה רצה פה ביום, אבל בלילה?

אני אומנם מבוגר ממנה בשנה ועומד לסיים את הלימודים במאי, אבל בדרך כלל היא האחראית מבינינו.

וזה מזכיר לי. "היי", אני רוטן. "הוצאת שישים דולר מהארנק שלי הבוקר?"

הבחנתי בחסרונם, ומשכתי כסף רק אתמול. עדיין לא בזבזתי אותו וזאת הפעם השלישית שנעלם לי כסף מזומן.

היא עוטה אותה ארשת פנים של ילדה עצובה בת עשר שהיא יודעת שעוברת עליי. "הייתי צריכה לקנות כמה דברים לפרויקט בשיעור מדעים ואתה אף פעם לא משתמש בכסף שלך. חבל שהוא יתבזבז."

אני מגלגל את עיניי.

היא יודעת שהיא פשוט יכולה לבקש עוד כסף מאבא שלנו. אנני היא המלאך שלו, אז הוא נותן לה כל מה שהיא רוצה.

אבל איך אני יכול להתרגז עליה? יש לה עתיד מזהיר, והיא ילדה מאושרת. למה לא, אם זה תורם לאושר שלה, אני מניח שזה בסדר.

היא מחייכת, כנראה מפני שהיא יודעת שאני עומד לוותר לה,

ומזנקת לעברי, אוהזת בשפת החלון וקופצת על המדרגה שמתחת לדלת. "היי, אתה יכול לקנות לי בירת שורשים?" היא שואלת. "בירת שורשים קרה כמו קרח בדרך הביתה מהמפעל? כי שנינו יודעים שאתה לא תישאר שם יותר מחמש דקות, אלא אם תמצא איזו חתיכה שתפתה אותך להיות חברותי, נכון?"

אני צוחק לעצמי. קוץ בתחת.

"בסדר." אני מהנהן. "אם תיכנסי לטנדר, את יכולה לבוא איתי לתחנת הדלק. איך זה נשמע לך?"

"וקצת טובי קרמל," היא מוסיפה ומתעלמת מהבקשה שלי. "או כל ממתק אחר עם מרקם דביק." היא אומרת וקופצת מהמדרגה, פורצת בריצה מהירה לאורך הכביש ומתרחקת ממני.

"אנני!" אני לוחץ על הגז ומשיג אותה. "עכשיו."

היא מביטה בי ומגחכת. "מישה, המכונית שלי ממש שם!" היא מצביעה קדימה. "תראה."

אני מפנה את מבטי אל המשך הדרך ורואה שהיא צודקת. מכונית המיני קופר הכחולה שלה חונה בשולי הכביש בצד ימין וממתינה לה. "ניפגש בבית," היא אומרת לי.

"אז סיימת את הריצה?"

"כןןן." היא מהנהנת בדרמטיות. "אני אראה אותך כשתגיע הביתה, או קיי? תביא לי בירת שורשים וממתקים."

אני שולח לעברה חיוך מבורח. "הלוואי שיכולתי, אבל אין לי כסף."

"יש לך כסף בתא האחסון בין המושבים," היא עונה. "אל תתנהג כאילו אתה לא תוקע כסף קטן בכל מקום אפשרי במקום לשים אותו במקום. אני מתערבת איתך שיש לך בערך מאה דולר מפוזרים במכונית הזאת."

אני פולט נחרת צחוק. כן, זה אני. האח הגדול והרע שלא מסדר אחרי עצמו ואוכל מקלות מוצרלה לארוחת בוקר.

אני לוחץ על הגז ונוסע הלאה, אבל אני בכל זאת שומע אותה צועקת מאחוריי.

”ושקית צ’פס בטעם חומץ ומלח!”

אני רואה אותה במראה הקדמית, ידיה ממסגרות את פיה כשהיא צועקת. אני צופר פעמיים כדי להודיע לה ששמעתי אותה, מאיך ועוצר מול המכונית שלה.

אני רואה אותה מנידה בראשה מבעד למראה, כאילו אני אח מעיק מאחר שאני לא מוכן לעזוב אותה עד שהיא תיכנס לרכב.

מצטער, אבל כן. אני לא מוכן לעזוב את אחותי היפה בת השבע-עשרה לבדה בכביש חשוך בעשר בלילה.

היא שולפת את המפתחות מכיס הז’קט, פותחת את הדלת ומנופפת לי לפני שהיא נכנסת. כשאני רואה את אורות הרכב נדלקים, אני מעביר שוב להילוך קדמי ונוסע משם, סוף כל סוף.

אני לוחץ על הגז ונשען לאחור בדרכי אל המפעל הנוטש. האורות שלה נעלמים מהמראה שלי כשאני עובר גבעה קטנה, ואני מתחיל לדאוג. היא לא נראית כמו תמיד. אני לא חושב שהיא חולה, אבל היא נראית חיוורת ועייפה.

לכי הביתה ותיכנסי למיטה, אנני. תפסיקי לקום בארבע וחצי בבוקר ותשני כמו שצריך.

היא המושלמת מבינינו. ממוצע ציונים גבוה, כוכבת נבחרת הכדורעף של התיכון, מאמנת קבוצת הסופטבול של הילדות, נוסף על כל המועדונים והפרויקטים הנוספים שהיא לוקחת על עצמה...

קירות חדר השינה שלי מכוסים בפוסטרים ובמילות השירים שכתבתי עליהם בטוש מרקר שחור. הקירות שלה מכוסים במדפים עמוסים גביעים, מדליות ופרסים.

אילו רק לכולם יכולה להיות האנרגיה הבלתי נדלית שלה...

אני פונה לדרך חצץ, עושה כמה פניות ורואה את קרחת היער ממולי, שמוקפת עצים אפופי צללים. המבנה העצום ניצב שם, גבוה ומאיים. רוב חלונותיו מנופצים, ואני כבר יכול לראות את האורות בפנים ואת צלליות האנשים שמסתובבים בתוכו.

נראה לי שפעם ייצרו פה נעליים או משהו, אבל כשעיירת ת’אנדרר ביי הפכה לקהילה אמידה ומבוססת, הייצור עבר אל העיר

הגדולה כדי להרחיק את הרעש והזיהום מאוזניהם ואפיהם הרגישים של תושביה.

המפעל, אף על פי שהוא ניזוק, נשאר שימושי במקרים מסוימים. מדורות, מסיבות, חגיגות ליל השטן בערב שלפני ליל כל הקדושים... עכשיו זה מקום שעושים בו בלגן, והלילה הוא שייך לנו.

אני חונה, יוצא מהטנדר ונועל אותו, יותר מתוך רצון להגן על מכתביה של ריאן ואסופת ההערות שלי מאשר על הארנק, שנשאר בתא האחסון המרכזי.

אני ניגש אל הכניסה ונכנס מבלי לעצור ולהביט סביבי. השיר *Square Hammer* של להקת Ghost מתנגן ברקע בזמן שאני מפלס את דרכי בין האנשים אל הפינה שם אני יודע שאמצא את שאר החברה. הם תמיד תופסים את אותם המקומות כשאנחנו חוגגים פה. "מישהו!" קורא מישהו.

אני מרים את מבטי ומניד בראשי לשלום לעבר בחור שעומד עם חבריו ליד עמוד. אבל אני ממשיך ללכת. ידיים טופחות על שכמי וכמה אנשים אומרים לי שלום, אבל הרוב מסתובבים במקום, צחוקם מתחזר בעוצמת המוזיקה שעה שמסכי ניידים מאירים את האוויר ואנשים מסביב מצלמים תמונות.

אני מניח שדיין צדק. כולם אוהבים את האירוע הזה, ככל הנראה. הבנים נמצאים בדיוק במקום בו ידעתי שהם יהיו, יושבים על הספות בפניה. דיין עובר על האיפד שלו, כנראה מנהל את האירוע אונליין. הוא לבוש במכנסי דגמ"ח קצרים וטישרט, התלבושת האופיינית לו לא משנה מה הטמפרטורה בחוץ. לוטוס אוסף את שיערו השחור ומדבר עם שתי בחורות, ומלקולם מרים את הפאנג שלו אל פיו ומדליק את הפתיל, שיערו החום המתולתל מכסה את עיניו, שוודאי כבר אדומות.

מעולה.

"טוב, אני פה." אני מתכופף אל השולחן, מרים את הכבלים של הגיטרות, אחד מהם נח במשקה שנשפך, ומשליך אותם על הספה. "איפה אתם רוצים אותי?"

"איפה נראה לך?" זורק המתופף שלנו, מלקולם. עשן מיתמר מפיו כשהוא מטה את ראשו לעבר הקהל מאחוריי. "הם רוצים אותך, יפיוף. לך תגיד שלום."

אני מעיף מבט מעבר לכתפי ומעווה פרצוף. "כן, לא." לקום ולשיר או לנגן בגיטרה זה דבר אחד. זאת עבודה, ואני יודע מה לעשות.

אבל זה? להתחנף לאנשים שאני לא מכיר כדי לגייס כסף? אנחנו זקוקים למזומנים, ואומנם יש לי כישרונות מסוימים, אבל לשוחח הוא לא אחד מהם. אני לא פרפר חברתי. "אני אדאג לאבטחה," אני אומר להם.

"אנחנו לא צריכים אבטחה." דיין קם באותו חיוך מרומז שתמיד מתנוסס על פרצופו. "תסתכל מסביב. הכול מעולה." הוא ניגש אליי ושנינו מסתובבים לעבר הקהל. "תירגע ולך לדבר עם מישו. יש פה מלא בחורות יפות."

אני משלב את זרועותיי. אולי. אבל אני לא אישאר פה הרבה זמן הלילה. השיר עדיין בראש שלי ואני רוצה לסיים אותו. דיין ואני צופים בקהל, ואני רואה אנשים מסתובבים עם הכרטיסים שהם לקחו בכניסה. על כל אחד מהם נרשמו מספר משימות שעליהם להשלים בשביל ה'חפש את המטמון'.

צלם תמונה של פירמידה בת שישה אנשים.

צלם גבר שמרח על עצמו שפתון.

צלם את עצמך מנשק אדם זר.

אחדות מהמשימות הבאות קצת יותר מלוכלכות. עליהם להעלות את התמונות לפייסבוק, לתייג את העמוד של הלהקה, ואנחנו נבחר בזוכה אקראי שיזכה ב... משהו. שכחתי מה. לא הקשבתי.

כולם חייבים לרכוש כרטיס כניסה, אבל מאחר שיש פה בר פתוח, די ברור – מסתבר – שלא היה קשה למשוך לאירוע קהל ולשכנע

אנשים לשלם. הברמנים אמורים לבקש תעודות זהות מכולם, אבל אני יודע שזה בולשיט. כולם שותים וחומקים מעונש בעיירה הזאת.
 "אז, מה שלומך?" שואל דיין. "אבא שלך שוב יורד לך לחיים?"
 "אני בסדר."

הוא משתתק. אני יודע שהוא רוצה לשאול עוד שאלות, אבל הוא מניח לנושא. "טוב, היית צריך להביא את אנני. היא הייתה נהנית מזה."

"אין סיכוי." אני צוחק כשריח של גראס עולה באפי. "אחותי מחוץ לתחום. ברור לך?"

"היי, לא אמרתי שום דבר." הוא אומר בתמימות מעושה ועל פניו חיוך שחצני. "אני בסך הכול חושב שהיא עובדת קשה והיא צריכה ליהנות קצת."

"ליהנות, כן. להיכנס לצרות, לא," אני מתקן אותו. "אנני מתקדמת בכיוון חיובי והיא לא צריכה הסחות דעת. יהיה לה עתיד מזהיר."
 "ולך לא?"

אני יכול לחוש במבטו עליי, בקריאת התיגר שעומדת באוויר. זה לא מה שאמרתי, נכון?
 דיין ממשיך לשתוק לרגע, כנראה תוהה אם אענה לו, אבל אז הוא משנה שוב את הנושא.

"טוב, אז תקלוט את זה," הוא אומר כשהוא מתקרב אליי ומפנה אליי את מסך האיפד. "ארבע מאות חמישים ושמונה אנשים כבר הודיעו שהם באירוע. סרטים ותמונות עולים לעמוד, מאות תיוגים, ואנשים אפילו מעלים אותם בלייב לפרופילים שלהם... זאת הצלחה גדולה יותר משאי פעם חשבתי שזאת תהיה. החשיפה כבר משתלמת. כמות הצפיות בסרטונים שלנו ביו-טיוב גדלה פי ארבעה הלילה."

אני מעיף מבט במסך ורואה את שם הלהקה שלנו עם הרבה תמונות בפייד. משקאות מורמים באוויר, בחורות מחייכות, וכמה מהסרטונים מתנגנים בזמן שהוא גולל מטה ומראים את המפעל.
 "כל הכבוד." אני מביט שוב על המפעל. "אני מבין שיש לנו מימון למסע ההופעות."

אני חייב לתת לו קרדיט. כולם נהנים ואנחנו מרוויחים כסף.
 "בוא מחר," אני אומר לו. "יש לי כמה שירים שהייתי רוצה
 לנסות."

"טוב," הוא עונה. "ועכשיו תעשה לי טובה ותירגע, בבקשה. אתה
 נראה כאילו הגעת לטורניר שחמט."

אני מזדעף אליו, לוקח את האיפד מידי ומניח לו לחזור אל
 החבר'ה כשהוא צוחק.

אני מסתובב וסופג את האקשן, מתעדכן בעמוד שלנו תוך כדי
 הליכה, מזהה הרבה משמות החברים וחברי הכיתה שהגיעו לתמוך
 בנו. ניחוח המדורות הקטנות שדולקות בכורות עולה בנחיריי, ואני
 מתבונן בתמונה של בחור עם המילה סוס כתובה בעט שחור מעל
 לרוכסן המכנסיים שלו. בחורה מצביעה על הכיתוב ומדגמנת למצלמה
 כשירה מכסה את פיה בהפתעה. מתחת לתמונה כתוב: מצאתי סוס!

אני צוחק. חלק מהמשימות, כמוכן, כמו להצטלם עם סוס, בלתי
 אפשריות ללא חשיבה יצירתית כלשהי. כל הכבוד לה.

יש שם מיליארד תמונות וסרטונים, ואני לא יודע איך דיין יצליח
 לעבור על כל החרא הזה מחר. אם כי מהיכרותי איתו, אני יודע
 שהזוכה לא יהיה אקראי או הוגן כלל וכלל. הוא פשוט יבחר בבחורה
 הכי יפה מבין כל התמונות.

אני גולל מטה, וכשאחד הסרטונים מתחיל להתנגן, אני צופה
 במישהי לוקחת אחת מזרבותיות מי השתייה מהבר, מכוונת אותה
 כלפי מעלה, הרחק מעצמה, ומתזזה מים. הנוזל נורה מעלה ונופל
 מסביב כמו מזרקה.

היא עושה ריקוד קצר וסקסי וצוחקת אל המצלמה. "אני עומדת
 במזרקה!" היא מכריזה, והגופייה שלה בקושי מצליחה להחזיק במקום
 את שדיה.

גופייה שהיא לובשת בניו אינגלנד במזג האוויר המקפיא של חודש
 פברואר.

אחד הברמנים חוטף את הזרבותית מידה, מניח אותה בחזרה
 במקומה בבר ושולח לעברה מבט מרוגז.

צחוק חרישי נשמע מצידה השני של המצלמה.
 הבחורה בגופייה שולחת את ידה לעבר המכשיר הנייד. "או.קיי,
 זה היה מביך. תני לי אותו. אני צריכה לערוך את הסרטון לפני שאני
 מעלה אותו."
 "אין סיכוי," מקניט אותה קולה הנשי של הצלמת, והיא זזה
 לאחור.

אבל מיס גופייה מסתערת לעברה וצוחת, "ריאן!" ואז אני שומע
 צחוק, והסרטון מסתיים.

אני עומד במקום, בוהה באייפד, וליבי אט-אט מתחיל להלום בחזי.
ריאן?

לבחורה מאחורי המצלמה קוראים ריאן?
 לא, זאת לא היא. לא יכול להיות. בטח יש המון בנות עם השם
 הזה. היא לא תהיה פה.

אני מסתכל על הווידאו ומבטי עובר על השמות בראש הפוסט.
 היא תייגה את הלהקה ועוד כמה אנשים. אבל אז אני מסתכל על שמה
 של מי שהעלתה את הסרטון.

ריאן טרוורו.

אני זוקף את גבי, וחזי עולה ויורד עם נשימותי הרדודות.
אלוהים אדירים.

שיט! אני מייד מרים את עיניי, לא מסוגל לעצור את עצמי
 מלהעביר מבט על הקהל ולנרוד מפרצוף אחד למשנהו.

היא עשויה להיות כל אחת מהבחורות האלה. היא פה? מה לעזאזל?
 בשבע השנים שאני מכיר אותה, מעולם לא ראיתי את פניה. אם
 אחפש אותה עכשיו, כבר לא תהיה דרך חזרה.
 אבל היא פה. אני לא יכול לא לחפש אותה. לא כשאני יודע שהיא
 עשויה להיות בהישג יד.

זאת כבר בקשה מוגזמת מדי.

ומעולם לא הבטחנו שלא נחפש זה את זו בפייסבוק. בסך הכול
 אמרנו שלא נתקשר במדיה החברתית. ככל שאני יודע, היא חיפשה
 אותי. יכול להיות שהיא מחפשת אותי ברגע זה ממש, מאחר שהיא

יודעת באיזו להקה אני חבר ושזה האירוע שלנו. אולי זאת הסיבה שהיא פה.

על הזין שלי. אני מקיש את שמה וקופא כשהפרופיל שלה מופיע על המסך.

ואז אני רואה אותה.

כשהתמונה שלה נגלית לעיניי בטני מתהפכת ונשימתי נעצרת.

אלוהים.

כתפיים דקיקות מתחת לשיער חום בהיר וארוך. פנים בצורת לב, שפתיים מלאות וורודות ועיניים כחולות צלולות ומלאות תעוזה. עור זוהר וגוף יפהפה.

ממה שאני רואה, לכל הפחות.

אני מניח לראשי להישמט לאחור ונושם עמוק. **לכי להזדיין, ריאן**

טרוורו.

היא שיקרה לי.

כלומר, היא לא בדיוק שיקרה, אבל מהמכתבים שלה בהחלט קיבלתי את הרושם שהיא לא נראית ככה.

בעיני רוחי ראיתי חנונית במשקפיים עם פסים סגולים בשיער וחולצה של **מלחמת הכוכבים**.

אני מסתכל שוב על התמונה ועיניי גולשות במורד גבה, אל האזורים שעורה מציץ מהם, מבין הפתחים בחולצה הסקסית שהיא לובשת כשהיא מביטה מעבר לכתפה אל המצלמה. גופי מתחמם ואני בוחן את צדודיתה במהירות בחיפוש אחר רמז כלשהו – כל רמז אפשרי לכך – שזאת לא היא.

בבקשה, שזאת לא תהיה היא. בבקשה תהיי אותה בחורה מתוקה, משונה, ביישנית, וכל שאר הדברים שאהבתי בשבע השנים האחרונות. אל תסבכי את זה ותהיי גם יפהפיה.

אבל הכול שם. כל רמז שמעיד שזאת ריאן. ריאן שלי.

שיתוף המיקום מגא'לו'ס, הפיצרייה האהובה עליה, השירים שהיא מאזינה להם, הסרטים שהיא צופה בהם, והכול מהגרסה האחרונה ביותר של האייפון שלה. הפריט האהוב עליה בכל העולם.

שיט.

אני מכבה את האייפד של דיין ומתחיל לעבור בין האנשים כשאני עושה את דרכי בקהל. התנורים מחממים את האוויר הצונן, ואני חולף ליד עוד כמה בורות אש ומריח מרשמלו נצלה. מוזיקה רועשת בוקעת מהרמקולים מסביבי, ואני קופץ את הלסת ומנסה להרגיע את פעימות ליבי.

אני ניגש אל הבר, מניח עליו את האייפד, מסתובב ומשלב את זרועותי. פשוט תישאר פה. אם היא באה לכאן כדי לראות אותי, היא תמצא אותי. אם לא, אז... מה? אני פשוט אניח לזה?
"היי"

אני מייד מרים את עיניי וליבי שוקע בקרבי. נערת המזרקה מהסרטון עומדת במרחק כמה עשרות סנטימטרים ממני.
ולידה...

מבטי מתמקד בריאן, ואם כי אני יודע שהחברה שלה דיברה עכשיו, לא אכפת לי. ריאן עומדת לידה בשקט, עיניה מצומצמות מעט ומבטה המהוסס נעוץ בי.

שיערה ארוך וחלק – לא מסולסל כמו בתמונה בפייסבוק – והיא לובשת סוודר שחור חושף-כתפיים ומכנסי סקיני ג'ינס קרועים כמעט לחלוטין. אני יכול לראות חלקים מהירכיים שלה.
ריאן. ריאן שלי. אני קומץ את אגרופיי מתחת לזרועותיי ושריריי נקפצים.

היא לא מדברת. היא יודעת מי אני?
אני שומע את החברה שלה מכחכחת בגרונה וממצמץ, מכריח את עצמי להסתכל עליה וסוף כל סוף עונה. "היי."
נערת המזרקה מטה לעברי את ראשה. "אז, אני צריכה נשיקה," היא אומרת כבדרך אגב.

אני לוקח נשימה רדודה, מודע עד כאב לנוכחותה של ריאן.
"מה את אומרת?" אני אומר ושם לב ששיערה הארוך והכהה גולש מסביב לצעיף שהיא עוטה מעל לגופייה האפורה שלה. פאקינג קפוא פה.

היא מצביעה על הכרטיס שלה. "כן, זאת אחת המשימות שלי."
 ואז היא מעבירה את מבטה במורד גופי ושפתיה מתעקלות בחיך.
 אני מניח שהיא מעוניינת בנשיקה ממני?
 היא צועדת לעברי, אבל לפני שהיא מתקרבת יותר מדי אני לוקח
 את הכרטיס מידה וקורא אותו.
 "מוזר. אני לא רואה את המשימה הזאת פה," אני אומר ומחזיר
 לה אותו.
 "אני עושה את זה בשבילה," היא מסבירה וזורקת מבט לעבר
 חברתה. "היא ביישנית."
 "אני בררנית," עונה ריאן, ואני מחזיר אליה את מבטי כשתגובתה
 קלת הדעת לוכדת את תשומת ליבי.
 היא מטה את ראשה בהתגרות ומביטה היישר לתוך עיניי.
 האם היא אומרת שאני לא ראוי לה? תראו, תראו... אני כובש
 חיך.

"לילה!" מישוהו צועק ליריניו. "או מיי גוד, בואי הנה!"
 חברתה של ריאן מפנה את ראשה לעבר קבוצת אנשים משמאלה
 וצוחקת כשהיא רואה מה הם עושים. כנראה שקוראים לה לילה.
 היא נפנית בחזרה אליי. "אני מייד חוזרת." כאילו אכפת לי. "רק
 בבקשה תנשק אותה. היא צריכה את זה." ואז היא שמה לב למבט
 המרוגז שריאן נועצת בה ופונה שוב אליי כדי להסביר, "בשביל
 להשלים את המשימות שלה, הכוונה."
 היא מתרחקת, צוחקת. אני כמעט מצפה מריאן ללכת בעקבותיה,
 אבל היא לא עושה זאת.
 נשארנו רק שנינו.
 זיעה קרירה מבצבצת על עורפי ואני מסתכל על ריאן. שנינו
 לכוודים בשתיקה נבוכה.

למה היא לא אומרת כלום? היא בטוח יודעת מי אני. אלא שהיא
 לא יודעת שהקמתי להקה לאחרונה, כי רציתי להפתיע אותה עם קלטת
 דמו כמו של פעם לרגל סיום הלימודים שלנו בעוד כמה חודשים.
 אלא שבימינו כמעט בלתי אפשרי להישאר בלתי נראה. שמותינו

ותמונותינו מופיעים בעמוד הפייסבוק שלנו ועל הכרטיסים בכניסה למקום. יכול להיות שהיא מנסה לעבוד עליי?

היא וזה במקומה ואני רואה את החוזה שלה עולה כשהיא שואפת בכבודות, כאילו היא ממתינה שאומר משהו. כשאני לא אומר מילה, היא נאנחת ומסתכלת על הכרטיס שלה. "אני גם צריכה להצטלם, כשאני אוכלת משהו עם מישוהו בסגנון היפהפייה והיחפן."

אני ממשיך לשלב זרועות ומצמצם לעברה את עיניי. היא מתכוונת להתמיד בהעמדת הפנים הזאת?

"אה... היא ממשיכה בקול מרוגז, כנראה מפני שעדיין לא עניתי לה. "תמונה של תמונה של תמונה. מה שזה לא אומר."

אני עדיין שותק, וקצת מתעצבן על התנהגותה הנאיבית. **שבע שנים, וככה את רוצה להיפגש, מלאך?**

היא נדה בראשה ומתנהגת כאילו אני גס הרוח מבין שנינו. "או. קיי, לא משנה." ואז היא נפנית ללכת.

"רגע!" צועק מישוהו.

דיין מגיח בריצה מאחורי ריאן, עוצר אותה, ניגש אליי וגוער בי בלחש, "אחי, למה אתה מסתכל עליה כאילו היא הכניסה סטירה לסבתא שלך? לעזאזל."

הוא נפנה בחזרה אל ריאן ומחייך. "היי. מה נשמע?"

אני משפיל את מבטי, אבל רק לרגע. היא באמת לא יודעת מי אני? אני מניח שמספיק אנשים פה לא שמעו עלינו. אנחנו לא מפורסמים במיוחד וזה כנראה הדבר היחיד שקורה בסביבה בטווח של שמונים קילומטרים, אז למה שהיא לא תהיה פה, ולו רק מפני שאין שום דבר אחר לעשות?

אולי אין לה שמץ של מושג שברגע זה היא עומדת מול מישה לייר. מול הילד שהיא מתכתבת איתו מאז שהייתה בת אחת-עשרה.

"איך קוראים לך?" דיין שואל אותה.

היא מסתובבת בחזרה, ומעיפה בי מבט שמבהיר לי שהיא הקיפה את עצמה בחומות הגנה. תודות לי.

"ריאן, היא עונה. "ולך?"

"דיין". ואז הוא פונה אליי. "וזה – אבל אני שולח את ידי ומכה אותך קלות בבטן.

לא. לא ככה.

ריאן רואה מה אני עושה ומכווצת גבות, כנראה מפני שהיא תוהה מה הבעיה שלי.

"אז, את מתגוררת בפלקונ'ס וול?" ממשיך דיין, שהבין את הרמז ושינה את הנושא בהתאם.

"כן."

הוא מהנהן ושניהם עומדים שם ושותקים.

"או.קיי, אז... דיין סופק כפיים. "שמעתי שאת צריכה לאכול

משהו בסגנון היפהפייה והיחפן?"

במקום לחכות לתשובה שלה, הוא מייד שולח את ידו לעבר הבר ולקוק משהו מאחד ממכלי התוספות.

הוא מרים פלח לימון, וריאן מעקמת פרצוף. "לימון?"

"נראה אותך," הוא מתריס.

אבל היא נדה בראשה.

"או.קיי, רק שנייה," הוא אומר, ואני ממשיך להביט בה, לא מסוגל

לקרוע ממנה את עיניי כשאני מנסה לעכל את העובדה שזאת פאקינג ריאן.

אצבעותיה הדקיקות שכתבו לי חמש מאות שמונים ושניים מכתבים. הסנטר שלה, שאני יודע שהיא מכסה במייק־אפ כדי להסתיר צלקת שנגרמה כשהיא החליקה על הקרח בגיל שמונה ונפלה. השיער שהיא סיפרה לי שהיא אוספת בכל לילה כי, לדבריה, אין גיהינום נורא יותר מלהתעורר עם שיער בפה.

היו לי חצי תריסר חברות, ואת כולן הכרתי פי עשרה פחות טוב משאני מכיר את הבחורה הזאת.

ובאמת אין לה מושג...

דיין חוזר עם שיפוד עץ שבקצהו נעוץ מרשמלו צלוי מאחד מבורות האש.

הוא מתקרב ודוחף אותו לכיווני. "תשתף פעולה, בבקשה."

ואז הוא נפנה אליה ולוקח את המכשיר הנייד שלה. "לכו על זה. אני אצלם את התמונה."

מבטה המשוועשע של ריאן מזנק אליי, ועיניה מייד מתכהות, כי היא מן הסתם לא רוצה לאכול שום דבר בסגנון היפה והיחפן איתי. אבל היא לא מוותרת או מתנהגת בכיישנות מעושה. היא ניגשת אליי, לוקחת שרפרף מהבר ונעמדת על השלבים כדי להיות גבוהה יותר. היא לא נמוכה, אבל היא בהחלט לא מגיעה למטר ושמונים שלי. היא רוכנת לעברי בשפתיים פשוקות, מביטה לתוך עיניי, והלב הדפוק שלי מתחיל להתפרע. אני נאלץ לגייס את כל כוח הרצון שלי כדי לא להפריד את זרועותיי ולגעת בה.

אבל היא עוצרת. "אני מתקרבת אליך בפה פתוח," היא מציינת. "אתה חייב להראות לי שאתה רוצה את זה."

ואין לי שליטה על זה. זווית פי מתרוממת בחיוך קטן.

פאק, היא סקסית.

לא ציפיתי לזה.

ואני נכנע. אני מרים את המרשמלו ופותח את פי, לוכד את מבטה כששנינו מתקרבים לקחת ביס ועוצרים לרגע כדי שדיין יוכל לצלם אותנו. עיניה מביטות לתוך עיניי ואני יכול להרגיש את נשימתה על שפתיי כשהחזה שלה עולה ויורד עם נשימותיה.

הגוף שלי עולה באש, וכשהיא מתקרבת עוד קצת כדי לקחת עוד מהמרשמלו, שפתיה מרפרפות על שפתיי ואני נאנח.

אני מתרחק ממנה ובולע את החתיכה הדפוקה בשלמותה. לעזאזל.

היא לועסת את המרשמלו, מלקקת את שפתיה ויורדת מהשרפרף.

"תודה."

אני מניד בראשי. אני מרגיש במבטו של דיין עליי, ואני בטוח שהוא יודע שמשהו לא בסדר. אני זורק את השיפור על הבר ומסתכל לו בעיניים. הוא מחייך בכיישנות מעושה. מזדיין.

כן, או קיי. אהבתי את המרשמלו, דיין. הייתי שמח לאכול עוד שנים-עשר כאלה איתה. אולי אני לא אברך עדיין הביתה, או קיי?

הנייד שלי רוטט בכיס וכשאני מוציא אותו אני רואה שזאת אנני.
אני מתעלם מהשיחה. היא בטח תוהה איפה אני עם החטיפים שלה.
אני אחזור אליה בעוד רגע.

"אז..." אומר דיין. "כל התמונות שאת מעלה לעמוד שלך... אין
לך במקרה חבר שיכוא לצוד אותנו, נכון?"
אני נמלא מתח. לריאן אין חבר. היא הייתה מספרת לי.
"הוא לא יעשה את זה בחיים," היא עונה. "הוא יודע שאני ציפור
דרור."

דיין צוחק ואני נשאר במקום ומקשיב לה.
"לא, אין לי חבר," היא עונה לבסוף ברצינות.
"קשה לי להאמין –"
"ואני לא מחפשת חבר," היא קוטעת אותו. "היה לי פעם חבר,
וצריך לרחוץ אותם ולהאכיל אותם ולהוציא אותם לטוילים..."
"ומה קרה?" שואל דיין.
היא מושכת בכתפיה. "הורדתי את הסטנדרטים שלי. נמוך מדי,
מסתבר. אחר כך נהייתי בררנית."
"יש מישהו שעומד בדרישות?"
"מישהו אחד." היא מעיפה בי מבט ועיניה חוזרות אל דיין. "אבל
אף פעם לא פגשתי אותו."
מישהו אחד. רק מישהו אחד עומד בדרישות שלה. היא מתכוונת
אליי?

מכשיר הנייד שלי רוטט שוב ואני מכניס יד לכיס ומשתיק אותו.
אני מביט סביב ורואה מצלמות מבזיקות מכל עבר, ושם לב
שאנשים מצטלמים מול קיר הגרפיטי שמימיננו.
אני מתקרב אליה, והיא מופתעת כשאני לוקח מידה את המכשיר
הנייד. אני נעמד מאחוריה, מפעיל את המצלמה ומעביר אותה למצלמת
הסלפי. אני מתכופף כך שהפנים של שנינו מופיעים על המסך. אבל
אני גם מזיז אותה כך שהתמונה כוללת את הבחור מאחורינו, שמצלם
שתי בנות מול תמונות הגרפיטי. "תמונה..." – אני לוחש באוזנה
ומצביע על הסלפי שלנו – "של תמונה" – אני מצביע על הבחור

מאחורינו שמופיע על המסך כשהוא מצלם את התמונה שלו – "של תמונה". אני מראה לה את קיר הגרפיטי שנמצא מאחוריהם.
היא סוף סוף מחייכת. "זה חכם. תודה."
אני מצלם את התמונה, והרגע נשמר לעד.
לפני שאני מתרחק ונפרד ממנה לשלום, אני שואף את ניחוחה וקופא לרגע כשאני מחייך לעצמי.
את ממש תשאני אותי, מלאך, יום אחד כשסוף סוף ניפגש ותביני מה קרה פה.
ריאן לוקחת מידי את המכשיר הנייד ומתרחקת באיטיות, מביטה עליי מעבר לכתפה, ונעלמת בתוך ההמון.
ואני כבר רוצה שתחזור.
אני שולף את מכשיר הנייד מכיסי ומתקשר לאחותי. כמה היא תשנא אותי אם אבקש ממנה לקנות את החטיפים שלה בעצמה? אני לא בטוח אם מתחשק לי כבר ללכת, למען האמת.
אבל כשאני חוזר אליה, היא לא עונה.

פירוק 2

דיאן

כעבור שלושה חודשים...

מישה היקר,

מה. לכל. הרוחות?

כן, שמעת אותי. אמרתי את זה. הייתי גם כותבת שזה יהיה המכתב האחרון שלי, אבל אני יודעת שזה יהיה שקר. אני לא מתכוונת לוותר עליך. הכרחת אותי להבטיח שלא אעשה את זה, אז הנה. אני עומדת בפאקינג מילה שלי אחרי שלושה חודשים שלא שמעתי ממך מילה. אני מקווה שאתה נהנה, היכן שלא תהיה, שמוק.

(אבל ברצינות, אל תהיה מת, או קיי?)

יש לך את כל ההערות שלי על השירים שלך, ששלחתי במכתבים הקודמים. עכשיו אני מצטערת שלא עשיתי עותקים כי אני מרגישה כאילו נעלמת לתמיד, אבל מה הטעם? המילים האלה נועדו לך ולך בלבד, וגם אם אתה לא קורא את המכתבים או אפילו ממשיך לקבל אותם, אני חייבת לשלוח אותם. אני אוהבת לדעת שהם יוצאים לחפש אותך.

ועכשיו לחדשות, התקבלתי לקולג'. טוב, לכמה קולג'ים, בעצם. זה מצחיק. במשך זמן כה רב רציתי שכל החיים שלי ישתנו, ועכשיו כשזה סוף סוף עומד לקרות, הדחף שלי לברוח דועך. אני חושבת שזאת הסיבה שאנשים נשארים לא מאושרים במשך תקופות ארוכות, אתה יודע? גם כשאתה אומלל, קל יותר להיצמד למה שאתה מכיר.

גם אתה שמת לב לזה? שכולנו רוצים לעבור את החיים במהירות ובקלות ככל האפשר? ושאיך על פי שאנחנו יודעים שאם לא מנסים לא מצליחים, אנחנו בכל זאת מפחדים מדי לקחת סיכונים? אם לומר את האמת, אני מפחדת. אני כל הזמן חושבת ששום דבר לא ישתנה בקולג'. אני עדיין לא יודעת מה אני רוצה לעשות. אני לא אהיה פתאום בטוחה יותר בהחלטות שלי. אני אמשיך לבחור בחברות הלא נכונות ולצאת עם הבחורים הלא נכונים. אז, כן. אני אשמח לשמוע ממך. תגיד לי שאתה עסוק מכדי להמשיך להתכתב איתי או שאנחנו מבוגרים מדי בשביל להיות חברים לעט, אבל לפחות תגיד לי פעם אחת אחרונה שאתה מאמין בי ושהכול יהיה בסדר. הכול תמיד נשמע יותר טוב כשאתה אומר את זה.

אני בכלל לא מתגעגעת אליך, אפילו לא קצת,
דיאן

נ"ב – אם אגלה שזנחת אותי לטובת מכונית, בחורה, או משחק *Grand Theft Auto* החדש, אני אכנס לפורומים של המתים המהלכים עם השם שלך ואטריל את כל מי שנמצא שם.

אני סוגרת את הפקק של עט הכסף שלי, לוקחת שני ניירות שחורים, טופחת פעמיים על מגש המחשב שבחיקי ומקפלת אותם. אני תוחבת אותם במעטפה שחורה תואמת, לוקחת את מקל שעוות המכתבים השחור, מחזיקה אותו מעל לנר שניצב על השולחן ליד המיטה שלי ומרליקה את הפתיל.
שלושה חודשים.

אני מזדעפת. הוא מעולם לא שתק לזמן כה ארוך. מישה נזקק לזמן לעצמו לעיתים קרובות, אז אני רגילה לא לשמוע ממנו במשך פרקי זמן ממושכים, אבל משהו אחר קורה פה. השעווה מתחילה להימס, אז אני מחזיקה אותה מעל למעטפה ומניחה לה לטפטף. אחרי שאני מכבה את הלהבה, אני מרימה את

החותמת ולוחצת אותה לתוך השעווה, חותמת את המכתב וחושפת את הגולגולת השחורה והמהודרת שמביטה אליי בחזרה מהחותמת. זאת הייתה מתנה ממישה. נמאס לו מחותמת הארי פוטר שקיבלתי בגיל אחת-עשרה, בצורת הסמל של גריפינדור. אחותו, אנני, כל הזמן צחקה עליו וצעקה שהמכתב שלו מהוורטס הגיע. אז הוא שלח לי חותם "גברי" יותר וביקש ממני להשתמש בו או בשום דבר.

זה הצחיק אותי. בסדר גמור.

כשהתחלנו להתכתב לפני שנים, זה קרה לגמרי בטעות. המורות שלנו בכיתה ה' רצו לצוות את תלמידי הכיתות ולהפוך אותם לחברים לעט על פי מגדר, כדי שלכולם יהיה יותר נוח, אבל לו קוראים מישה ולי קוראים ריאן, אז המורה שלו חשבה שאני בן והמורה שלי חשבה שהוא בת.

בהתחלה לא הסתדרנו, אבל מהר מאוד גילינו שיש לנו דבר אחד במשותף. לשנינו יש הורים שנפרדו כשהיינו קטנטנים. אמא שלו עזבה כשהוא היה בן שנתיים, ואני לא ראיתי או שמעתי מאבי מאז שהייתי בת ארבע. אף אחד מאיתנו לא ממש זוכר אותם. ועכשיו, אחרי שבע שנים, וכששנינו עומדים לסיים את התיכון, הוא החבר הכי טוב שלי.

אני קמה מהמיטה, מדביקה בול על המכתב ומניחה אותו על השולחן כדי שאוכל לשלוח אותו בבוקר. לאחר מכן אני חוזרת למיטה ומכניסה את ציוד הכתיבה לשולחן שלידיה.

אני מזדקפת, מניחה את ידיי על מותניי ונאנחת בדאגה.

מישה, איפה אתה, לעזאזל? אני טובעת פה.

אני מניחה שאני יכולה לחפש אותו בגוגל, אם אני עד כדי כך מודאגת. או בפייסבוק. או לנסוע אל הבית שלו. הוא במרחק חצי שעה נסיעה ויש לי את הכתובת שלו, אחרי הכול.

אבל הבטחנו זה לזו. בעצם, אני הכרחתי אותו להבטיח. אם נראה זה את זה, את המקומות בהם אנחנו מתגוררים, אם נפגוש את האנשים עליהם סיפרנו זה לזו במכתבים שלנו, אז העולם שיצרנו ייהרס.

כרגע, בראש שלי, מישה לייר מושלם, למרות כל חסרונותיו. הוא מקשיב לי, מעודד אותי, מוריד את מפלס הלחץ שלי, ולא מצפה ממני לדבר. הוא אומר את האמת, והוא היחיד שאני אף פעם לא צריכה להסתתר מפניו.

לכמה אנשים יש מישהו כזה?

ככל שהייתי רוצה תשובות, אני פשוט לא מסוגלת לוותר על כל זה עדיין. אנחנו מתכתבים כבר שבע שנים. זה חלק ממני, ואני לא בטוחה מה אעשה בלעדיו. אם אחפש אותו, הכול ישתנה.

לא. אני אחכה עוד קצת.

אני מביטה בשעון ורואה שכבר כמעט הגיע הזמן. החברים שלי יהיו פה עוד מעט.

אני מרימה חתיכת גיר מהמגש על שולחן הכתיבה, ניגשת אל הקיר ליד דלת חדר השינה וממשיכה לצייר מסגרות קטנות מסביב לתמונות שהדבקתי עליו. יש שם ארבע תמונות.

תמונה שלי בסתיו שעבר באימון מעודדות, מוקפת בבנות שנראות בדיוק כמוני. תמונה שלי בקיץ האחרון בג'יפ שלי עם חברותיי דחוסות במושב האחורי. תמונה מכיתה ח' חוגגת את יום שנות השמונים, מחייכת ומדגמנת למצלמה עם כל הכיתה.

בכל תמונה אני עומדת בחזית. מנהיגה. אני נראית שמחה.

לעומת זאת, ישנה התמונה שלי מכיתה ד'. שנים קודם לכן. יושבת לבדי על ספסל במגרש המשחקים, מכריחה את עצמי לחייך בחצי פה אל אמא שלי, שהביאה אותי לערב סרטים בבית הספר. כל שאר הילדים מתרוצצים, ובכל פעם שניסיתי להתקרב ולהצטרף אליהם הם התנהגו כאילו אני לא קיימת. הם תמיד ברחו משם בלעדיי ואף פעם לא חיכו לי. הם לא רצו לשתף אותי בשיחות שלהם.

דמעות עולות בעיניי ואני שולחת את ידי ונוגעת בפניי שבתמונה. אני זוכרת את ההרגשה ההיא כאילו זה היה אתמול. הרגשתי כאילו אני במסיבה שלא הוזמנתי אליה.

אלוהים, כמה השתניתי.

"ריאן!" אני שומעת מישהו קורא מהמסדרון.

אני מושכת באפי וממהרת למחות דמעה כשאחותי פותחת את הדלת ונכנסת לחדר מבלי לדפוק. אני מכחכחת בגרוני ומעמידה פנים שאני עובדת על הקיר כשהיא מציצה מעבר לדלת.

"זמן לישון," היא אומרת.

"אני בת שמונה־עשרה," אני מציינת, כאילו זה מסביר הכול.

אני לא מסתכלת עליה כשאני צובעת אזור שכבר סיימתי לצבוע אתמול. היא רצינית? השעה עשר בלילה והיא מבוגרת ממני בשנה אחת בלבד. אני יותר אחראית ממנה.

אני יכולה להריח את הבושם שלה, ומזווית עיני אני רואה ששיערה הבלונדיני פזור. נהדר. בטח מגיע אליה מישוהו, כך שהיא בכלל לא תשים לב כשאתגנב החוצה עוד מעט.

"אמא שלחה לי הודעה," היא אומרת לי. "סיימת שיעורים

במתמטיקה?"

"כן."

"ממשל?"

"כתבתי את ראשי הפרקים," אני אומרת. "אני אכתוב את העבודה

בסוף השבוע."

"ספרות?"

"העליתי את הביקורת שלי לעולם חדש מופלא לאתר ושלחתי

לאמא את הקישור."

"מה הספר הבא שבחרת לבקר?" היא שואלת.

אני מכווצת את מצחי לעבר הקיר כשפתיתי גיר לבנים צונחים

לרצפה. "פרנהייט 451."

היא נושפת בבוז. "הג'ונגל, עולם חדש מופלא, פרנהייט 451..."

היא ממשיכה למנות את הספרים האחרונים שקראתי מחוץ למסגרת הלימודים. מאחר שאמא מגדילה לי את דמי הכיס כדי שאקרא יותר. "אלוהים, הטעם שלך בספרים משעמם."

"אמא אמרה לי לבחור קלאסיקות מודרניות," אני מתווכחת איתה.

"סינקלר, האקסלי, אורוול..."

"נראה לי שהיא התכוונה לספרים כמו גטסבי הגדול או משהו."

אני עוצמת את עיניי, שומטת את ראשי לאחור ונוחרת בקול, ואז מרימה אותו שוב בלעג.

היא מגלגלת את עיניה. "את כזאת ילדה מעצבנת."
"ברומא התנהג כרומאי."

אחותי סיימה את לימודיה לפני שנה והיא לומדת בקולג' המקומי ומתגוררת בבית. זה סידור מעולה מבחינת אמא שלנו, שעובדת כמתאמת אירועים ונעדרת מהבית לעיתים קרובות לרגל פסטיבלים, הופעות ותערוכות. היא לא רוצה להשאיר אותי לבד.

אבל למען האמת, אין לי מושג למה היא השאירה את קרסון בתור האחראית. הציונים שלי גבוהים משלה ובניגוד אליה אני לא נכנסת לצרות – למיטב ידיעתך.

וחוץ מזה, אחותי רוצה שאלך לישון ולא אסתובב לה בין הרגליים רק כדי שהיא תוכל להתעסק עם הבחור האקראי שנמצא בדרך לפה עכשיו.

כאילו שאגיד משהו לאמא שלנו.

כאילו שזה מזיז לי.

"אני רק אומרת," היא אומרת ומניחה יד על המותן שלה, "הספרים האלה מאוד מורכבים."

"אני יודעת." אני משתפת פעולה. "כל הרעיונות הגדולים האלה בתוך המוח הפיזי-פצפון שלי. רוב הזמן אני מרגישה מטומטמת כמו ערמת נעליים." ואז אני מרגיעה אותה. "אבל אל דאגה. אני אודיע לך אם אזדקק לעזרה. ועכשיו אני יכולה לקבל את תשע שעות השינה שלי? המאמנת עושה לנו אימונים מחזוריים בבוקר."

היא מפטירה לעברי נהמה חדה ומביטה בקיר. "אני לא מאמינה שאמא הרשתה לך לעשות את זה לחדר שלך."
ואז היא סבה על עקביה וסוגרת את הדלת.

אני מסתכלת על הקיר. צבעתי אותו בצבע שהופך את הקיר ללוח גיר שחור לפני כשנה ואני משתמשת בו כדי לקשקש, לצייר ולכתוב. מילות השירים של מישה מפוזרות לכל אורכו ורוחבו, כמו גם המחשבות, הרעיונות והשרבוטים הקטנים שלי.

יש עליו תמונות ופוסטרים והרכה מילים, ולכולם יש משמעות מיוחדת בעיניי. כל החדר שלי כזה, ואני אוהבת את זה. לפה אני לא חייבת להזמין אף אחד. במיוחד לא את החברות שלי. הן רק יצחקו על האומנות הגרועה שלי שאני אוהבת ועל המילים שלי ושל מישה. כבר מזמן למדתי שלא כדאי לי לחשוף את כל מה שבתוכי בפני האנשים מסביבי. הם אוהבים לשפוט, ואני שמחה יותר כשלא שופטים אותי. אז אני מסתירה מהם דברים מסוימים. המכשיר הנייד שלי רוטט על המיטה ואני ניגשת להרים אותו.

בחוץ, נכתב בהודעה.

אני מקישה על המסך באצבעי ועונה, **יוצאת עוד דקה.**
 סוף סוף. אני חייבת לצאת מפה.
 אני משליכה את הנייד על המיטה, פושטת את הגופייה ודוחפת את מכנסוני הפיג'מה במורד רגליי כך שבגדיי נערמים על הרצפה. אני רצה אל הכורסה ומרימה את מכנסוני הג'ינס.
 אני לובשת אותם, מושכת טישרט לבנה מעל לראשי, ומעליה קפוצ'ון אפור.
 הנייד רוטט שוב, אבל אני מתעלמת ממנו.
אני באה. אני באה.

אני מכניסה מעט כסף מזומן ואת המכשיר הנייד לכיס, לוקחת את הכפכפים, מרימה את החלון וזורקת אותם החוצה כך שהם מתעופפים מעל לגג המרפסת ונוחתים על האדמה.
 אני אוספת את שיערי בקוקו, מטפסת אל מחוץ לחלון וסוגרת אותו בזהירות. אני משאירה מאחוריי חדר דומם וחשוך, כאילו אני ישנה. אני צועדת על הגג בזהירות בדרכי אל הסולם בצד הבית, יורדת בו אל הקרקע, מרימה את הכפכפים ורצה לאורך המדשאה אל הכביש ממול, שם מחכה הטרמפ שלי.
 אני פותחת את דלת המכונית.
 "היי, מברכת אותי לילה לשלום ממושך הנהג כשאני נכנסת."

אני מעיפה מבט למושב האחורי, רואה שתאן שם, ומנידה בראשי לכיוונו.

אני טורקת את הדלת, מתכופפת לנעול את הכפכפים ורעד עובר בי. "שיט. אני לא מאמינה שעדיין קריר כל כך. האימון מחר בבוקר יהיה נורא."

כבר חודש אפריל, מזג האוויר הולך ומתחמם בשעות היום, אבל הטמפרטורות בשעות הבוקר המוקדמות ובערבים בכל זאת צונחות מתחת לעשר מעלות. הייתי צריכה ללבוש מכנסיים ארוכים.

"כפכפים?" שואלת לילה בבלבול.

"כן, אנחנו נוסעים לחוף הים."

"לא אנחנו לא, מתערב תאן מהמושב האחורי. אנחנו נוסעים

למפרץ. טריי לא שלח לך הודעה?"

אני מעיפה בו מבט מעבר לכתפי. למפרץ? "חשבת שהציבו במקום שומר כדי שאנשים לא ייכנסו."

הוא מושך בכתפיו ובעיניו מבט שובב.

אוווקיי. "טוב, אם יתפסו אותנו אני זורקת את שניכם לכלבים."

"לא אם נזרוק אותך קודם," מזמרת לילה ומביטה על הכביש.

תאן צוחק מאחוריי ואני נדה בראשי. אני לא משועשעת במיוחד. הבעיה בלהיות המנהיגה היא שמישהו תמיד מנסה לתפוס את מקומך. ההערה שלי הייתה בגדר הלצה. אני לא בטוחה ששלה הייתה כזו.

לילה ותאן – או בשמו המלא, תיאודור אדוארד נילסן – הם, לכל דבר ועניין, החברים שלי. היינו יחד בחטיבת הביניים ובתיכון, לילה ואני יחד בקבוצת המעודדות, והם השריון שלי, במובן מסוים.

כן, הם יכולים לגרום לי אי נוחות, הם עושים יותר מדי רעש ואני לא תמיד מרגישה טוב בחברתם, אבל אני זקוקה להם. אף אחד לא רוצה להיות לבד בתיכון, ואם יש לך חברים – בין אם הם טובים או לא – יש לך קצת כוח.

מהבחינה הזאת, התיכון די דומה לכלא. אי אפשר לשרוד אותו לבד.

"יש לי נעלי אולסטאר מאחור, " לילה אומרת לו. "תביא לה אותם, טוב?"

הוא מתכופף ומחטט בהררי הזבל שמכסה את רצפת מכונית הבי-אס-ו משנות התשעים שאמא של לילה הורישה לה.

תאן זורק אחת מהנעליים מעבר למושב ונותן לי את השנייה ברגע שהוא מוצא אותה.

"תודה." אני לוקחת את הנעליים, חולצת את הכפכפים ומתחילה לנעול אותן.

אני מעריכה את המחווה. המפרץ יהיה מטונף ורטוב.

"חבל שלא ידעתי מוקדם יותר, " אני מבטאת את מחשבותיי בקול.

"הייתי מביאה את המצלמה."

"מי רוצה ללכת לשם כדי לצלם תמונות?" עונה לי לילה. "אנחנו הולכים למצוא איזו קרונית קטנה וחשוכה ולהראות לטריי איך גבר אמיתי מתנהג."

אני נשענת במושב ומחייכת אליה בהבנה. "נראה לי שהרכה בנות כבר הראו לו את זה."

טריי בורזו הוא לא החבר שלי, אבל הוא בהחלט מעוניין בהטבות שגלוות לתפקיד. כבר חודשים שאני לא מאפשרת לו להתקרב אליי.

הוא עומד לסיים את הלימודים, בדיוק כמונו, ויש לו הכול. חברים, פופולריות, כל העולם כמו משתחוה לרגליו יקרות הערך... אבל בניגוד אליי, הוא אוהב את זה. זה מי שהוא.

הוא דביל שחצני עם מרשמלו במקום מוח ואגו בגודל של הציצים שלו. אה, סליחה. הם נקראים שרירי חזה.

אני עוצמת את עיניי לשנייה ומשחררת נשימה. מישה, איפה אתה, לכל הרוחות? הוא היחיד שאני יכולה לקטר בפניו.

"טוב..." לילה אומרת באיטיות ומביטה מבעד לחלון. "את לא הראית לו, וזה מה שהוא רוצה. אבל הוא לא ירדוף אחריך לנצח, ריאן. בקרוב הוא יעבור למישהי אחרת."

זאת הייתה אזהרה? אני מעיפה בה מבט מזווית העין וליכי מתחיל לדבור.

מה תעשי, לילה? תזנקי ותחטפי לי אותו אם לא אשכב איתו?
 תשמחי לאיד שאיבדתי אותו כשיימאס לו לחכות והוא זיזין מישהי
 אחרת? הוא שוכב עם מישהי אחרת עכשיו? איתך, אולי?
 אני משלבת את זרועותיי. "אל תדאגי לי," אני עוקצת בחזרה.
 "כשאהיה מוכנה, הוא יבוא בריצה. לא משנה עם מי הוא הורג את
 הזמן כרגע."

תאן צוחק חרישית במושב האחורי, תומך בי כמו תמיד מבלי
 שיהיה לו מושג שאני מתכוונת ללילה.
 לא שאכפת לי אם טריי יבוא בריצה או לא. היא מנסה להתגרות
 בי, והיא יודעת שלא כדאי לה.

לילה ואני שתי ילדות מפונקות, אבל אנחנו בכל זאת שונות מאוד.
 היא כמהה לתשומת ליבם של גברים והיא כמעט תמיד תיתן להם את
 מבוקשם, תבלבל בין חיבה שטחית לבין רגשות אמיתיים. כן, היא
 יוצאת עם החבר של טריי, ג'יידי, אבל אני לא אופתע אם היא תנסה
 להשיג גם את טריי.

כשהיא מצליחה לתפוס גבר היא מרגישה כאילו היא טובה יותר
 מכולם. אומנם יש להם חברות, אבל הם רוצים אותה. זה גורם לה
 להרגיש רבת-עוצמה.

עד שהיא מבינה שהם רוצים כל אחת, ואז היא שוב חוזרת לנקודת
 ההתחלה.

אני, מצד שני? אני חלשה. אני בסך הכול רוצה לעבור את היום
 כמה שיותר בקלות. לא משנה על מי עליי לדרוך כדי לעשות זאת. זה
 משהו שלמדתי זמן קצר אחרי שצולמה אותה תמונה שלי יושבת לכדי
 על הספסל בערב הסרטים ההוא.

עכשיו אני כבר לא לבד, אבל האם אני מאושרת יותר? עדיין לא
 ברור.

קצור, קצור, ובכלל לא תדע, שאת כל ייסוריך זרעת בדמעה.
 אני מחייכת חיוך קטן כשאני חושבת על השיר שמישה כתב. הוא
 שלח לי את המילים פעם במכתב כדי לשאול לדעתי, והן נשמעות לי
 מאוד מתאימות כרגע. הרי זה מה שרציתי, לא?

"אני שונא את הכביש הזה," מעיר תאן. הוא נשמע מוטרד, ואני ממצמצת ומתנערת ממחשבותיי.

אני מביטה מבעד לחלון בניסיון להבין על מה הוא מדבר. פנסי המכונית של לילה פוערים חור בחשכת הליל שעה שרוח קלה מרטיטה את העלים על ענפי העצים, זהו סימן החיים היחיד בכביש המהיר ודמוי המנהרה הזה. אפל, שומם ודומם.

אנחנו נוסעים בכביש אוֹלְד פּוּיֵנט שמקשר בין העיירות ת'אנדר ביי ופלקונ'ס וול.

אני מביטה מעבר לכתפי ופונה אל תאן. "אנשים מתים בכל מקום." "אבל לא בגיל צעיר כל כך," הוא אומר וזו במושב באי נוחות.

"מסכנה."

לפני חודשים אחדים, אצנית בשם אנסטסיה גרייסון, שהייתה צעירה מאיתנו בשנה בלבד, נמצאה מתה בשולי הכביש הזה ממש. היה לה התקף לב, אם כי אני לא בטוחה מדוע. כפי שתאן אמר, זה לא נפוץ שמישהי כל כך צעירה תמות מסיבה כזאת.

כתבתי למישה על זה, כדי לבדוק אם הוא הכיר אותה מאחר שהם התגוררו באותה עיירה, אבל זה היה באחד מכל אותם מכתבים שהיא לא השיב עליהם.

לילה פונה ימינה אל רחוב בְּדֶגֶר, תוחבת את ידה לתא האחסון המרכזי ושולפת ליפגלוס. אני פותחת את החלון ושואפת את אוויר הים הצלול והקריר.

האוקיאנוס האטלנטי נמצא מעבר לגבעות, אבל אני כבר יכולה להריח את המלח באוויר. אני בדרך כלל בקושי מבחינה בו, משום שאני מתגוררת קילומטרים ספורים מהחוף, אבל כשאני מגיעה אליו – או למפרץ, אל פארק השעשועים הישן הסמוך לחוף, לשם מועדות פנינו – זה כמו להיות בעולם אחר. הרוח נושבת מסכיבי ואני כמעט מרגישה את החול מתחת לכפות רגליי.

חבל שאנחנו לא נוסעים לחוף.

"ג'יידי כבר פה," מציינת לילה כשהיא פונה למגרש חניה ישן וכמעט נטוש. פנסי המכונית שלה מאירים טנדר כחול כהה של

ג'יאָס־סי, שחונה לו באקראי במקום לא מוגדר. הקווים שמפרידים בין החניות דהו מזמן, אני מניחה.

העשבים השוטים שצומחים מתוך הסדקים במרצפות ומתנשאים עד למותניי מתנועעים ברוח הקלה, ורק הירח מאיר ומגלה מה נמצא מעבר לביתני הכרטיסים והכניסות ההרוסות. במרחק מתמרים מגדלים ובניינים, דוממים וחשוכים, ואני רואה מספר מבנים גדולי ממדים, אחד מהם עגול – כנראה גלגל ענק.

כשאני מפנה את ראשי לאחור אני רואה עוד מבנים דומים מפוזרים ברחבי המקום, ומרגישה כאילו אני מתבוננת בעצמותיהן של רכבות ההרים הישנות שעומדות שם, שקטות ומהפנטות.

לילה מכבה את המנוע ולוקחת את המכשיר הנייד והמפתחות שלה כשכולנו יוצאים מהרכב. אני מנסה להציץ מבעד לשערים, מעבר לביתני הכרטיסים המטים ליפול כדי לראות מה נמצא מצידם האחר, בפארק השעשועים רחב הידיים, אבל אני מצליחה לראות רק פתחי דלתות חשוכים, פינות ומדרכות שנמשכות עוד ועוד. הרוח שמנשבת מבעד לחלונות השבורים נשמעת כאילו היא לוחשת.

יותר מדי כוכים וחרכים. יותר מדי מקומות מסתור.

אני מפשילה את שרוולי הקפוצ'ון, לפתע כבר לא קר לי כל כך. מה לכל הרוחות אנחנו עושים פה?

כשאני מביטה ימינה אני מבחינה במכונית פורד ראפטור שחורה ניצבת מתחת למעטה עצים בקצה מגרש החניה, וחלונותיה כהים. מישהו נמצא בתוכה?

רעד עובר בגבי ואני משפשפת את זרועותיי.

אולי אחד מהחברים של טריי או ג'יידי הביא את המכונית שלו הלילה.

"הו, הו, הו," קורא קול בחיקוי של ינשוף. אני קורעת את מבטי מהראפטור וכולנו מרימים את עינינו לעבר הכיוון ממנו הגיע הקול.

"אלוהים!" פורצת לילה בצחוק. "אתם משוגעים!"

אני נדה בראשי כשתאן ולילה שורקים וצועקים, רצים לעבר הגלגל הענק שנמצא ממש מעבר לשער. כחמישה-עשר מטרים מעלינו, על

העמודים הצהובים המלוכלכים, בין קרונות המתקן הישן, נמצאים החבר של לילה, ג'יידי, והחבר שלו, בְּרִיִּיס.

"קדימה," אומרת לילה ומטפסת מעל למעקה בדרכה אל הגלגל הענק. "בואו נלך לראות."

"לראות מה?" אני שואלת. "מתקנים שלא עובדים?"

היא פורצת בריצה, מתעלמת ממני, ותאן צוחק.

"בואי." הוא אוחז בידי ומושך אותי הרחק מהרכב.

אני צועדת בעקבותיו כשאנחנו נכנסים עמוק יותר לתוך הפארק, שנינו תועים לאורך השבילים הרחבים שפעם היו עמוסים המוני אנשים. אני מביטה ימינה ושמאלה, מסוקרנת ומפוחדת בעת ובעונה אחת.

דלתות נתלות מציריהן, חורקות ברוח, ואור הירח מנצנץ על רסיסי הזכוכיות שמכסות את הקרקע מתחת לחלונות השבורים. הרוח נושבת מבעד לקרונות דמויי פילים וכדורים פורחים במתקני הילדים, והכול ריק וחשוך. אנחנו חולפים על פני הקרוסלה, ואני רואה שלוליות גשם על הבמה ולכלוך מעל לשכבת הצבע המתקלפת מהסוסים.

אני זוכרת שרכבתי על המתקן הזה בילדותי. זה אחד הזיכרונות היחידים שלי מאבי לפני שהוא נעלם.

צווחות וצעקות החברים שלנו דועכות כשאנחנו ממשיכים להתקדם לתוך הפארק, קצב הליכתנו מואט כשאני רואה כמה עוד נשאר ללכת.

פעם המקום הזה היה מלא קולות צחוק וצווחות הנאה, ועכשיו הוא נטוש ונשאר כאן להירקב לבדו, כל האושר שפעם היה בו נשכה ונעלם.

שנים ספורות. זה הזמן שעבר מאז שפארק השעשועים מפרץ ההרפתקאות סגר את שעריו.

אף על פי כן, נטוש ומוזנח ככל שיהיה, הוא עודנו פה. אני נושמת עמוק, שואפת לתוכי את ריח העץ הישן, הלחות והמלח. נטוש ומוזנח, אני עדיין כאן, אני עדיין כאן, ותמיד אהיה כאן...

אני צוחקת לעצמי. הנה מילים לשיר בשבילך, מישה.

אני מטיילת מאחורי תאן, חושבת על כל ההרהורים ששלחת לי לחברי לעט לאורך השנים, והפכו לשירים. אם הוא אי פעם יתפרסם, הוא יצטרך לשלם לי תמלוגים.

"זה די עצוב," אומר תאן, שחולף על פני ביתני המשחקים ומעביר את ידו על מסגרות העץ. "אני זוכר שביקרתי פה. המקום עדיין נראה חי ונושם, לא?"

הרוח הלילית מנשבת לאורך המעברים הריקים שבין הביתנים ודוכני האוכל, וקוצות השיער הסוררות שלי מתעופפות מסביבי. האוויר חודר סביב רגלי ומכה בקפוצ'ון שעליי, מצמיד אותו אליי כמו עור שני שעה שצמרמורות מתפשטות במעלה צווארי.

לפתע אני מרגישה מוקפת.

כאילו אני עומדת בליבה השקט של סופת טורנדו אכזרית.

כאילו מישהו צופה בי.

אני משלבת את זרועותי ומתקרבת אל תאן בריצה. "מה אתה עושה?" אני שואלת בניסיון להסוות את פחדיי מאחורי מעטה של רוגז.

הוא מנסה לפתוח תריס של אחד מביתני המשחקים עשויי העץ, ואם כי הוא מצליח להזיז אותו קצת, התריס לא מתרומם עד הסוף מפני שיש עליו מנעול. "אני מביא לך דובי," הוא עונה, כאילו הייתי אמורה לדעת את זה.

"אתה באמת חושב שעדיין יש להם שם פרסים? אחרי כל השנים

האלה?"

"טוב, הביתן נעול, לא?"

אני מצחקקת וממשיכה לצפות בו אווז בצד התריס בשתי ידיו ונשען לאחור.

"ג'יידי, תפסיק!" קולה של לילה מהדהד במרחק, וכשאני מרימה את מבטי אני רואה את הצלליות שלהם ממשיכות לטפס במעלה הגלגל הענק.

"א-הא!" מישהו אחר צוחק.

תאן מפסיק למשוך את התריס ומתחיל לבדוק את המנעול, כאילו

שהוא יצליח לפתוח אותו במשיכה. כשאני מורידה את מבטי לקרקע אני מבחינה ביריעת הפלסטיק האדומה-לבנה המלוכלכת והקרועה שנתלית מהשולחן מתחת לתריס ומכסה את האזור התחתון של הביתן. אני בועטת בה קלות ורואה את הפלסטיק זו, מתנועע קדימה ואחורה, כאילו הוא מסמן לתאן מאיפה להיכנס.

הוא עוצר, שוכח מהתריס ומזדעף לעבר היריעה. "ידעתי את זה." "אז לך תביא לי דובי," אני דורשת ממנו בחיוך קטן. הוא יורד על ידיו וברכיו, רוטן כשהוא זוחל מעבר לכיסוי השולחן. "כן, הוד רוממותך."

"תשתמש בפנס הטלפון שלך!" אני צועקת כשהוא נעלם בפנים.

"מה את אומרת?"

אני צוחקת בתגובה לחוצפה המעודנת שלו. מבין כל האנשים שאני מחשיבה לחבריי בבית הספר, תאן כמעט עונה על ההגדרה. לא כמו מישהא, אבל הוא קרוב. אני לא צריכה להיות עד כדי כך מזויפת לידו.

הדבר היחיד שמונע בעדי מלהיקשר אליו יותר מדי הוא החברות שלו עם לילה. אם אעזוב את הביטחון שבמעגל החברים הקטן והשברירי שלי, מי יבוא איתי?

אין לי מושג, אם לומר את האמת.

"אין פה דובים!" הוא צועק. "אבל יש להם מתנפחים!"

הוא מתכוון לכדורי ים?

"עדיין אפשר לנפח אותם?" אני מתברחת.

אבל הוא לא עונה.

אני מתקרבת אל התריס ומקשיבה היטב. "תאן?"

אין קול ואין עונה.

השיערות על זרועותיי סומרות ואני מזדקפת, קוראת לו שוב, הפעם חזק יותר. "תאן? אתה בסדר?"

אבל אז משהו נכרך מסביב למותניי ואני מזנקת בבהלה ושואפת חדות כשקול נוהם עמוק באוזני, "ברוכה הבאה לקרנבל, ילדונת." ליבי הולם בחוזקה באוזניי, וכשאני מתרחקת ומסתובבת אני

מוצאת את טריי מחזיק פנס מתחת לסנטרו. אלומת האור מאירה את פניו ומדגישה את חיוכו השטני.

טמבל.

הוא מחייך מאוזן לאוזן, שיערו החום בהיר ועיני הקקאו שלו מבריקים. הוא מוריד את הפנס ומסתער לעברי, ואני בקושי מספיקה לנשום כשהוא מתכופף, מרים אותי ומשליך אותי על כתפו.

"טריי!" אני נוהמת, עצם הכתף שלו נעוצה בבטן שלי. "תפסיק עם זה!"

הוא צוחק וסוטר לי שבני, ואני מעווה את פניי בגועל כשאני מדגישה את ידו מרפרפת על ירכי.

"עכשיו, אידיוט!" אני צועקת וחובטת בגבו.

הוא ממשיך לגחך כשהוא מניח אותי בחזרה על רגליי, אבל זרועו נשארת מסביב למותניי.

"הממ, בואי הנה," הוא אומר כשהוא מצמיד אותי בגבי אל קיר הביתן. "את מנסה להדליק אותי, הא?" פרקי אצבעותיו מלטפים את ירכי החשופה. "בבית הספר את לובשת חצאית מעורדות קטנטנה, אבל שם אני לא יכול לגעת בך, ועכשיו כשאני יכול את לובשת מכנסונים."

"מה?" אני משחקת במשחק. "הרגליים שלי נראות אחרת בחצאית?"

"לא, הן נראות מעולה בשני המקרים." הוא מתכופף אליי, ואני מעווה את פניי קלות לנוכח ריח הבירה שנודף מפיו. "אבל אני לא יכול לדחוף את היד שלי מתחת לזוג מכנסונים."

ואז הוא מנסה להוכיח את טענתו.

אני מעיפה את ידו. "כן, הבעיה היא ש... אני אומרת. רק ילד מתבכייך. גבר לא היה נותן לשום דבר לעמוד בדרכו. עם או בלי מכנסונים."

עיניו יורדות במורד גופי ומתרוממות שוב כדי להביט בעיניי. "אני רוצה לקחת אותך לדייט."

"כן, אני יודעת מה אתה רוצה."

טריי מפרטט איתי מזה זמן מה. אני יודעת בדיוק מה הוא רוצה, וזה לא ארוחת ערב וסרט. אם אתן לו אצבע, הוא ייקח את כל היד. אני אומנם לא צריכה טבעת על האצבע כדי ליהנות עם מישהו, אבל אני גם לא רוצה להיות עוד אחת מהכיבושים שלו. אז אני לא נכנעת לו. אבל אני גם לא מסרבת לו. אני יודעת מה קרה לבחורה האחרונה שעשתה זאת.

"גם את רוצה את זה," הוא עונה וכתפיו הרחבות והחזה המוצק שלו דוחקים אותי לאחור. "אני המלך, בייבי, ואני תמיד מקבל מה שאני רוצה. זה רק עניין של זמן."

אני רואה מבעד לאגו שלו, רואה את הבחור שמדבר בשבחי עצמו או מפני שהוא מפחד שאחרים לא יעשו את זה, או כי הוא צריך להזכיר לעצמו כמה הוא נהדר. טריי בורזו הוא בית לְבָנִים שניצב על כרעי תרנגולת.

משהו מתחכך בשוק שלי ואני מביטה למטה בדיוק כשתאן זוחל מתחת לכיתן המשחקים. אני זזה מדרכו ורואה שהוא מחזיק משהו בידו.

"יש לי חרב," הוא אומר ומנופף בחרב פלסטיק מנופחת בפרצופו. טריי מגחך. "כן, גם לי."

אני בולעת את הטעם המר שעולה בפי בתגובה לכדיחה הגסה. ואז הוא נפנה ממני ומשתתק, תשומת ליבו מוסבת אל הגלגל הענק.

דעתו מוסחת בקלות. הוא משתעמם בקלות. "אני אגיד לך מה," אני אומרת לטריי כשאני מתקרבת אליו ומשלבת את זרועי בזרועו של תאן. "אני אתן לך לקחת את תאן הביתה."

טריי מייד מביט מעבר לכתפו, מסתכל עליי כאילו השתגעתי. "ואז אתה יכול לקחת אותי הביתה," אני מסיימת ורואה את הגבה שלו מתקמרת בעניין.

אנחנו מסיימים את הלימודים בעוד שישה שבועות. אני יכולה להמשיך לזייף את זה עוד קצת. אני לא רוצה לצאת איתו, אבל אני

גם לא רוצה להתעורר מחר בבוקר ולגלות שהוא הפיץ עליי שמועה מרושעת בכל רחבי הפייסבוק. טריי בורזו יכול להיות נחמד, אבל הוא גם יכול להיות חרא אמיתי.

זווית פיו עולה בחיוך והוא מסתובב אליי.

"אתה רק צריך לתפוס אותי קודם," אני אומרת לו ואוחזת בידו של תאן. "אז תספור עד עשרים."

"תני לו לספור עד חמש," מתברח תאן וצועד איתי לאחור. "הוא לא יודע לספור עד עשרים."

בטני רועדת מצחוק, אבל אני מתאפקת.

טריי מגחך ומביט בי כאילו אני ארוחה שהוא רוצה לאכול, ושום דבר לא יעמוד בדרכו. ואז הוא פותח את פיו ומתקרב אלינו באיטיות. "אחת..."

למשמע האזהרה, תאן ואני מסתובבים ופורצים בריצה לעבר ירכתי הפארק.

שנינו צוחקים כשאנחנו רצים לאורך שבילים מכוסי עלים רטובים וענפים שבורים וחולפים על פני ביתנים הרוסים. אנחנו רצים ליד ספינת הפיראטים, רכבת בולי העץ ורכבת השדים, ואני נזכרת שמחוץ לה נהגו להשמיע הרבה שירים של Def Leppard.

רכבת ההרים הגדולה עוד עומדת על תילה, כהה ומעלה חלודה, וכשאנחנו עוברים בין הנדנדות הישנות, השרשראות הקרות מתחככות קלות בזרועותיי. הנדנדות החורקות ודאי מסגירות את מיקומינו, ואני רצה בעקבות תאן.

"לפה!" הוא צועק.

אני שואפת אוויר בחדות ונכנסת בעקבותיו לתוך בניין קטן שנראה כאילו הוא נועד לעובדים. המקום אפל, ואני סוגרת את הדלת מאחוריי ומעווה את פניי כשהאוויר המעופש מכה באפי.

תאן שולף את המכשיר הנייד ומאיר את החדר בפנס, ואני עושה כמוהו. הרצפה מכוסה הריסות ואני שומעת טפטוף מכיוון לא ידוע.

אבל אנחנו לא עוצרים לחקור. תאן עושה את דרכו לעבר מה שנראה כמו גרם מדרגות, חולף על פני המעקה ויורד מטה.

כמה מוזר. המדרגות מובילות מטה, אל מתחת לאדמה. "אתה יורד?" אני נושפת בהפתעה. אני מעיפה מבט מעבר לסורגי הפלדה הירוקים ורואה רק עלטה שחורה. פחד מחלחל לתוכי וצמרמורות עוברות במורד גבי.

"קדימה." תאן מתחיל לרדת במדרגות. "זאת בסך הכול מנהרת שירות. הן קיימות בהרבה פארקים."

אני עוצרת לרגע, יודעת היטב שכל דבר עלול לארוכ לנו שם למטה. חיות, אנשים מחוסרי בית... אנשים מתים.

"משם תפעלו פעם את מתקני האנימטרוניקה וכאלה," הוא קורא אליי כשהוא יורד עם הפנס שלו. "ככה הצוות יכול להגיע ממקום למקום מהר. בואי!"

איך לעזאזל הוא יודע את כל זה? לא ידעתי שבכל פארק שעשועים יש מערכת מנהרות תת קרקעית.

אבל אני יכולה להרגיש את טריי הולך ומתקרב, אז אני משחררת נשימה עצורה, מדלגת מעל למעקה ויורדת בעקבות תאן.

"יש למטה אורות," הוא אומר כשהוא מגיע לתחתית, וכשאני מגיעה אליו אני מביטה מעבר לכתפו כדי לבדוק מה יש בהמשך.

הבטן שלי מתהפכת. המעבר התת קרקעי הארוך נבנה כולו מבטון, מנהרה מרובעת ברוחב של כשלושה מטרים מצד לצד ומהתקרה ועד לרצפה. שלוליות מפוזרות על הרצפה, כנראה ממי גשמים שחלחלו פנימה, או צינור נוזל או אולי סדקים בקירות שאפשרו למי האוקיאנוס לחדור למקום. הן מנצנצות תחת שורת המנורות צמודות-התקרה.

בקצה המנהרה, נגלה ריק שחור ומאיים, ואני מעבירה את ידי במעלה ובמורד זרועותיי כשלפתע קר לי.

"האורות כנראה מחוברים לחשמל שהעירייה מספקת," אני אומרת. "אולי הם דולקים כל הזמן."

אין לי מושג, כמוכן – ולמה שהם ידלקו כל הזמן? אבל אני מרגישה טוב יותר כשאני משקרת לעצמי.

אני שומעת דלת נטרקת מעלינו וקופצת בבהלה, מרימה את

מבטי אל המדרגות לשבריר שנייה ואז מניחה את ידי על גבו של תאן ורוחפת אותו קדימה.

"שיט, " אני לוחשת. "רוץ, רוץ, רוץ!"

אנחנו רצים לאורך המנהרה וליכי פועם בחוזקה בחזי כשאנחנו חולפים על פני דלתות אקראיות ומעברים נוספים שמובילים הרחק מהמעבר שאנחנו נמצאים בו. אני ממשיכה לרוץ קדימה, עם זאת, וחיוך נרגש עולה על פניי למרות הפחד.

אני לא יכולה להפסיק לחשוב על כך שאם מישה היה רודף אחרינו, הוא לא היה רץ אחריי. אבל הוא גם לא היה מפסיד. הוא היה מוצא דרך אחרת להערים עליי.

אני שומעת קול צעדים מאחורינו, וכשאני מביטה מעבר לכתפי אני רואה אור זז במורד המדרגות. אני עוצרת את נשימתי, תופסת את גב חולצתו של תאן ומושכת אותו לתוך החדר מימיננו. אין לו דלת, אז אנחנו מזנקים פנימה ומסתתרים מאחורי הקיר, מתנשפים בכבדות ומנסים לא לזוז.

"זהירות, בייב," אומר תאן. "את מתנהגת כאילו את לא רוצה להיתפס."

בדיוק, אני לא רוצה להיתפס. הייתי מעדיפה להוריד שיערות בשעווה. כל יום. ומייד לאחר מכן להיכנס לאמבטיית מלח רותחת.

זה לא שאני לא נמשכת לטריי. הוא נאה ושרירי, אז למה לא? אבל לא. אני לא מוכנה להיות אחת מהבחורות שלו, להתהלך במסדרונות בית הספר בחצאית צמודה בזמן שהוא יטפח לי על הישבן, והחברים שלו יטפחו לו על השכם כאילו אני איזה פרס, הזיון הנוכחי שלו.

איזו אחת שמעיפה את שיערה מעבר לכתפה ומצחקת כמו מטומטמת.

אין פאקינג סיכוי.

אני מצמידה את ראשי אל הקיר, מאמצת את אוזניי, מנסה להבין עד כמה הוא קרוב.

האם הוא הסתובב לאחור? נכנס למנהרה צידית?

אבל אני מצמצמת את עיניי כשבמקום לשמוע אותו, אני שומעת זמזום חלוש. כאילו יש בחדר יתוש.

"אתה שומע את זה?" אני לוחשת אל תאן.

אני לא מצליחה לראות את פניו, אבל צלליתו מפסיקה לנוע, כאילו הוא מאזין. ואז אני רואה אותו מכניס את ידו לכיס הג'ינס. כעבור רגע, המכשיר הנייד שלו ממלא את החדר בזוהר עמום, וכשאני מסתובבת עיניי נפערות למראה מיטה מכוסה בסדינים לבנים סתורים ושולחן קטן.

מה לעזאזל?

תאן נכנס עמוק יותר לחדר, מתקרב אל המיטה. "אז באמת יש פה בפארק שרת. שיט."

"טוב, אם זה נכון," אני אומרת בלחש ומתקרבת אליו בזמן שאני בוחנת את הפריטים שנחים על המצעים, "למה הוא לא זרק אותנו מפה כשהגענו?"

תאן מרים את הנייד שלו ומביט סביב החדר שעה שאני מעבירה את מבטי על החפצים שעל השולחן והמיטה. יש שם שעון ישן שנתון ברצועת זמש שחורה. הוא נח על תמונה של מה שנראה כמו שעון כמעט זהה. יש שם גם כמה ספרים בכריכה רכה על כרית, מכשיר אייפוד עם אוזניות ומחברת ולידה עט. אני מרימה את המחברת ופותחת אותה, ורואה מה שנראה לי כמו כתב יד של גבר.

הכול מותר כשכולם יודעים,

איפה תתחבא כשהם בעננים ואתה על הקרשים?

זה הרבה, זה קשה, זה מעייף, זה עקום,

שיאכלו עוד ועוד, עד שלא יישאר ממך כלום.

את לא צריכה לנשוך את השפתיים בדאגה,

הסעודה שהם טורפים עוד תאבד מטעמה.

הייתי רוצה ללקק אותך, לפני שהטעם שלך ישתנה.

נשימותיי הופכות רדודות וירכיי מתכווצות.

הייתי רוצה ללקק אותך...

לעזאזל. זיעה קרירה מבצבצת במורד גבי כשאני רואה בעיני רוחי זוג שפתיים לוחשות את המילים לתוך אוזני. אף פעם לא הייתי חובבת שירה, אבל לא הייתי מסרבת לשמוע עוד מהבחור הזה. בכל זאת, תחושה מוכרת שוטפת אותי כשאני בוחנת את האותיות הארוכות, את זוויותיהן החדות שנראות קצת כמו ברקים. כמה מוזר.

אבל לא, הנייר עמוס במשפטים שכתובים על גבי משפטים אחרים, שקושים ומחיקות. ממש בלגן. השאר בכלל לא נראה כמו המכתבים של מישה.

"טוב." אני שומעת את תאן ממלמל לידי. "זה מפחיד ומלחיץ." "מה?" אני שואלת וקורעת את מבטי מהמשך השיר כדי להסב אליו את ראשי.

אבל הוא לא מסתכל עליי. אני עוקבת אחרי אלומת הפנס שלו וסוף סוף רואה את הקיר. אני שומטת את המחברת על המיטה ומרימה את מבטי כשתאן מעביר את האור על כולו. בדידות.

המילה כתובה באותיות גדולות ושחורות, מרוססות ומשוננות, כל אחת מהן כמעט בגובה שלי.

"ממש מפחיד ומלחיץ," חוזר תאן.

אני צועדת לאחור, מעבירה את מבטי על החדר ובוחנת אותו. כן. על הקיר תלויות תמונות עם פנים שנשרטו ללא היכר, שירה שמשמעותה עמומה, מילים מסתוריות ומדכאות שנכתבו על הקיר עצמו...

מה גם שמישהו ישן פה. במנהרה החשוכה והנטושה הזאת, הזמזום הרחוק שוב לוכד את תשומת ליבי ואני מתחקה אחריו, מתכופפת אל המיטה. אני מרימה את האוזניות, וכשאני מקרבת אותן לאוזניי אני שומעת את *Bleed It Out* מתנגן. שיט. אני מייד שומטת אותן ונשימה נלכדת בגרוני.

"האייפוד פועל," אני אומרת ומזדקפת באחת. "מי שזה לא יהיה, הוא היה פה לפני רגע. אנחנו חייבים ללכת. עכשיו."
 תאן ניגש אל פתח הדלת ואני נפנית מהמיטה, אבל לפתע עוצרת. אני מסתובבת בחזרה, מתכופפת ותולשת את העמוד מתוך המחברת. אין לי מושג למה אני רוצה אותו, אבל ככה זה.
 אם באמת מתגורר פה גבר, הוא כנראה לא ישים לב שהשיר חסר לו בכל מקרה, ואם הוא בכל זאת יחסר לו, הוא לא יבין לאן הוא נעלם.
 "קדימה," אני אומרת לתאן ודוחפת אותו קלות.
 אני מקפלת את הרף ותוחבת אותו בכיס האחורי שלי.
 אנחנו מרימים את המכשירים הניידים שלנו, יוצאים מהחדר ופונים שמאלה. אבל בדיוק אז מישוהו לוכד אותי בזרועותיו ואני צוחתת כשהוא לוחץ אותי כה חזק עד שאני לא מצליחה לנשום.
 "תפסתי אותך!" מתפאר קול גברי. "מה אומרת, עכשיו תסכימי לנסוע איתי?"

טריי.

אני מתפתלת בזרועותיו, חומקת מתוך אחיזתו ומסתובבת. לילה, ג'יידי וברייס עומדים מאחוריו וצוחקים.
 "לעזאזל!" צועק תאן, שמתנשף בכבדות. מסתבר שגם הוא לא צפה את הופעתם הפתאומית.
 "הייתם צריכים לכבות את הפנסים," גוערת בנו לילה בחיך זחוח.
 "ראינו אותם ברגע שירדנו."
 אני חולפת על פניהם בדרכי חזרה אל המדרגות ומתעלמת ממנה. אלמלא חקרנו את החדר ההוא, הפנסים שלנו היו נשארים כבויים.
 "מה אתם עושים פה בכלל?" שואל ג'יידי.
 "זוזו כבר," אני פוקדת עליהם כשאני מאבדת את סבלנותי. "בואו נעוף מפה."

כולם מתקדמים, עושים את דרכם חזרה במנהרה, ואני מביטה מעבר לכתפי, בוחנת את העלטה ואת פתח החדר שהיינו בו רק לפני רגע.
 כלום.

פינות חשוכות, צללים, טיפות מים נוצצות שזורדות מאור נורות הפלורסנט ונוחתות על השלוליות... אני לא רואה כלום. אבל אני בכל זאת מתנשמת בכבודות, לא מצליחה להתעלם מהחרדה שעולה בי. יש שם מישהו.

"זה לא מה שחשבתי שנעשה כשהצעתם שניסע למפרץ, " מייללת לילה כשהיא עוקפת את שלוליות המים הקטנות.

אני מסתובבת שוב קדימה, מתעלמת מפחדיי כשאני רצה במעלה המדרגות. "כן, טוב, אל תדאגי, " אני ממלמלת בקול די חזק כך שכולם שומעים אותי. "המושב האחורי של המכונית של ג'יידי לא רחוק. " אני בעד. " צוחק ג'יידי.

אני שוב כובשת את הדחף להעיף עוד מבט במנהרה החשוכה. כשאני עולה במדרגות, אני עדיין מרגישה כאילו מישהו צופה בי.

פירוק 3

דיאן

"קדימה, בנות!" המאמנת חובטת בארוניות באגרופה פעמיים כשהיא חולפת על פנינו. שאר הבנות מסכיבי מצחקקות ומתלחששות, ואני מעבירה את אצבעותיי בשיערי ואוספת אותו בקוקו מרושל. "כן, שמעתי שהם מתקינים מצלמות," אומרת קייטלין סטיבנס לקבוצה כשהיא מתיישבת על הספה. "הם רוצים לתפוס אותנו על חם." אני מורחת דאודורנט, וזורקת את המיכל בחזרה לתיק הספורט לפני שאני בודקת את השפתון המבריק שלי במראה שעל דלת הארונית.

מצלמות, הא? בבית הספר?
טוב לדעת.

אני מושכת מטה את חולצת מדי המעודדת, מכסה את החזייה, ומעבירה את ידי על החולצה והחצאית כדי להחליק את הקמטים. אנחנו מגייסות חברות חדשות מאחר שרבות מאיתנו עומדות לסיים את לימודיהן בקרוב, והמאמנת ביקשה שנלבש את מדי המעודדות שלנו לבית הספר בחלק מהימים בתקווה שעוד תלמידות ט' יתעניינו.

"תהיתי מה הם יעשו עכשיו," אומרת אחת הבנות. "הוא מצליח להתחמק מהם כל הזמן."

"ואני דווקא מקווה שהוא ימשיך." מוסיפה לילה. "ראיתן מה הוא כתב הבוקר?"

כולן משתתקות ואני יודעת בדיוק על מה הן מסתכלות. אני מפנה

את ראשי ומסתכלת על הקיר, ממש מעל הכניסה למשרדי המורים לספורט. נייר הקצבים הלבן שהודבק שם ברישול מתעופף לו קלות עם האוויר שמגיח מהמזגן.

אני מחייכת לעצמי וקצב ליבי מאיץ כשאני ממשיכה להתארגן. "אל תרדו על אוננות," מל לונג מצטטת את ההודעה שמתנוססת מתחת לנייר הקצבים, אותה כולנו ראינו הבוקר לפני האימון, "זה סקס עם בן אדם שאני אוהב." וכולן פורצות בצחוק. אני בטוחה שהן בכלל לא יודעות שזה ציטוט של וודי אלן.

כתובת הגרפיטי התגלתה הבוקר, הפעם פה במלתחות של הבנות, ואם כי המורים כיסו אותה בנייר, כולם כבר ראו מה מסתתר מתחת.

עשרים ושניים מקרי ונדליזם התרחשו בבית הספר בחודש האחרון, והיום התגלה המקרה העשרים ושלושה.

זה התחיל לאט – תקרית אחת פה ושם – אבל עכשיו זה הפך תדיר, כמעט יום יומי, ולפעמים אפילו כמה פעמים ביום. כאילו "פֶּאָנְק" – הכינוי הנבחר של מי שעושה את זה, שמשמעו פרחח, או אפילו עברייני – נוטה לפרוץ לבית הספר בלילות ולהשאיר הודעות אקראיות על הקירות.

"טוב," אני אומרת כשאני מניחה את רצועת התיק על כתפי וטורקת את דלת הארונות. "אחרי שיתקינו מצלמות בכל המסדרונות ויצלמו כל כניסה, אני בטוחה שהוא או היא יתפכחו ויפסיקו, או ייתפסו. הימים של פאנק ספורים."

"אני מקווה שיתפסו אותו," אומרת קייטלין ובעיניה מבט נרגש. "אני רוצה לדעת מי זה."

"בוז." מזדעפת לילה. "זה לא נשמע כמו כף."

אני סבה על עקביי ויוצאת מהמלתחות. כן, מובן שזה לא יהיה כף אם יתפסו את פאנק. כשאנחנו מגיעים לבית הספר בבוקר, אף אחד לא יודע למה לצפות, ובשלב הזה הדבר הראשון שכולם עושים כשהם מגיעים הוא לחפש את המסר החדש. הם נהנים מהתעלומה, ואם כי

הם סקרנים לדעת מי הפושע, יהיה קצת יותר משעמם בפלקונ'ס וול
ללא המסתורין.
לפעמים ההודעות רציניות.

אני מנסה לצחצח ולמרק את עצמי,
אבל אי אפשר להבריק חתיכת חרא.
— פאנק

ואז כולם משתתקים, ניכר עליהם שהם מנסים לשכוח את ההודעה
העלומה כאילו זה שום דבר, אבל אפשר לראות שהם לא מצליחים
להפסיק לחשוב על זה לשארית היום, שהמסר הפך למחשבה משולחת
רסן.
ולפעמים הן קומיות.

לידיעתך, אמא שלך לא הייתה יוצאת עם אבא שלך אם הייתה לה
ההזדמנות לבחור שוב.
— פאנק

וכולם צוחקים.
אבל ביום למחרת, שמעתי שאחדים מההורים התקשרו לבית
הספר, כי הילדים שלהם ערכו להם חקירות צולבות בניסיון לברר אם
זאת האמת.
ההודעות אף פעם לא חתומות בשם, אף פעם לא מתייחסות
למישהו מסוים, אבל למדנו לצפות להן. מי משאיר אותן? מה תהיה
ההודעה הבאה? איך פאנק עושה את זה מבלי להיחשף?
כולם מניחים שזה "הוא" ולא "היא", אף על פי שאין הוכחה
כלשהי לכאן או לכאן.
אבל בבית הספר שוררת אווירה של מסתורין, ואני בטוחה למדי
שהנוכחות גבוהה יותר מפני שאף אחד לא רוצה לפספס את התקרית
הבאה.

אני ניגשת אל הארונית, שומטת את התיק על הרצפה ונושמת עמוק. המשקל שלפתע מכביד על חזי מקשה עליי לשאוף כשאני מסובכת את החוגה שעל המנעול ומכניסה את הקוד. ראשי נשמט קדימה, אבל אני מרימה אותו מייד. שיט.

אני פותחת את דלת הארונית כדי לגונן על עצמי מפני המבטים שמקיפים אותי, דוחפת את ידי מתחת לחצאית, לתוך הבד האלסטי של המכנסונים הצמודים, ומוציאה משאף.

"היי, אני יכולה לשאול את חצאית הזמש שלך היום?"
אני קופצת בהפתעה, מרפה מהמשאף ושולפת את ידי מהחצאית. לילה עומדת משמאלי בזמן שקייטלין ומל משתהות מימיני. אני מרימה שוב את תיק הגב, מוציאה את הספרים שהכנסתי אליו אמש ודוחפת אותם לתוך הארונית. "את מתכוונת לחצאית היקרה שהייתי צריכה למכור חצי מהארון שלי לחנות יד שנייה כדי לקנות אותה?" אני שואלת כשאני דוחפת את הספרים על המדף. "אין סיכוי."

"אני אספר לאמא שלך על כל הבגדים שאת מחביאה בארונית."
"ואני אספר לאמא שלך על כל הפעמים שלא באמת בילית את הלילה אצלי," אני עונה ומחייכת אליה כשאני תולה את התיק על הוו בארונית ומסתכלת על קייטלין ומל.

הבנות האחרות צוחקות, ואני מסתובבת בחזרה לארונית ומוציאה את מחברת האומנות ואת ספר האנגלית לקראת שני השיעורים הראשונים.

"בבקשה?" היא מתחננת. "הרגליים שלי נראות בה ממש טוב."
אני שואפת בכל כוחי, המאמץ למלא את ריאותי מתגבר כאילו משקולת בת חצי טון מכבירה על חזי.

טוב. שיהיה. כל מה שיעיף אותה מפה. אני תוחבת את ידי לארונית ומוציאה חצאית שנתלית על וו הפלסטיק שהדבקתי על הקיר האחורי. אני זורקת לעברה את בד הכאמל החלק. "אל תלבשי אותה כשאת עושה סקס."

היא מחייכת בעליצות ופורשת את החצאית כדי להסתכל עליה שוב. "תודה."

אני לוקחת תיק קטן, שמלא בעפרונות ציור, ואת המכשיר הנייד. "מה יש לך עכשיו?" שואלת לילה ומקפלת את החצאית על זרועה. "אומנות?" אני מהנהנת.

"אני לא מבינה למה את לא יכולה לעזוב את השיעור הזה. אני יודעת שאת שונאת אותו."

אני סוגרת את הארונות, שומעת את צלצול הפעמון ורואה את כולם מסביב ממהרים לכיתות. "השנה עוד מעט מסיימת. אני אחייה." "הממ," היא עונה בהיסח דעת, היא כנראה בכלל לא הקשיבה לי. "טוב, בואו נזוז." היא מטה את סנטרה לעבר מל וקייטלין ואז מביטה בי כשהיא מתרחקת. "נתראה בהפסקת הצוהריים, או קיי? ותודה." שלושתי נעלמות במסדרון, אבודות בזרם האנשים בדרך לשיעור ספרדית, השעה הראשונה שלהן היום. כולם מתרוצצים, רצים במעלה המדרגות, טורקים דלתות ארוניות, מזנקים לתוך כיתות... ואני מרגישה את הכאב בחזי מתחיל להתפשט. בטני בווערת מניסיונותיי המאומצים לנשום. כשאני עושה את דרכי לאורך המסדרון כתפי מתחככת בארונות כדי שלא אפול.

אני זורקת חיוך חטוף לברנדון היואיט, אחד מחבריו של טריי, כשאני חולפת על פניו, ובמהרה כל הדלתות מתחילות להיסגר וקול הדיבורים והצעדים דועך. צפצוף דק עולה מריאותיי ונשימתי רועדת, כאילו מיתרים קטנים רוטטים בגרוני.

אני ממצמצת בחוזקה והעולם מתחיל להסתחרר מאחורי עפעפיי. אני שואפת כמה שיותר אוויר, יודעת שהם לא רואים את פרקי אצבעותיי הלבנים, את אחיזתי ההדוקה על הספרים, את המחטים שדוקרות את גרוני מבפנים כמו בוחשן משקאות שעה שאני מתאמצת לא להשתעל.

אני טובה בהעמדת הפנים הזאת. הדלת האחרונה נסגרת, ואני מייד שולחת את ידי אל מתחת

לחצאית ושולפת את המשאף שאני בדרך כלל מחזיקה שם. אני מכניסה אותו אל פי, לוחצת עליו ושואפת בחוזקה כשהוא מתז ומשחרר את התרופה שלי. הכימיקל המר, שתמיד הזכיר לי את תרסיס החיטוי שנכנס בטעות לפי כשאמא שלי השתמשה בו בבית, מכה בגב הגרון שלי ומרחף לו במורד קנה הנשימה. אני נשענת על הקיר, לוחצת עליו בשנית כדי לשחרר רסס נוסף, ועוצמת את עיניי. אני כבר מרגישה את המשקל מתרומם מחזי.

אני שואפת ונושפת, שומעת את הדופק שלי מפעם באוזניי, ומרגישה את ריאותיי מתרחבות יותר ויותר כשהידיים הנעלמות שלחצו אותן אט־אט מרפות.

ההתקף הפעם היה מהיר.

זה בדרך כלל קורה כשאני בחוץ או אחרי מאמץ גופני. בכל פעם שהאוויר הופך סמיך, אני מבקשת ללכת לשירותים ועושה מה שעליי לעשות. אני שונאת כשזה קורה בפתאומיות שכזאת. כשיש מסביבי יותר מדי אנשים, אפילו בחדרי השירותים. ועכשיו אני מאחרת לשיעור.

אני תוחבת את המשאף בחזרה לשולי מכנסי הספנדקס, שואפת שאיפה מבורכת, משחררת אותה ומסדרת מחדש את הספרים שאני מחזיקה.

אני מסתובבת, פונה ימינה אל המסדרון הבא, ועולה במדרגות אל כיתת האומנות. זה השיעור היומי היחיד שאני נהנית ממנו, אבל אני מניחה לחברים שלי לחשוב שאני שונאת אותו. אומנות, תזמורת, תיאטרון... כל מי שלומד בשיעורים האלה הופך למטרה ללעג ואני לא מוכנה לספוג את הלעג הזה.

אני פותחת את דלת הכיתה בחשש, נכנסת ומחפשת את מיס טיל, אבל לא רואה אותה. היא כנראה נמצאת בארון הצידוד.

ואני לא צריכה עוד הערה על איחור, אז...

אני חוצה את החדר במהירות ועוברת בין השולחנות, אבל עוצרת כשאני מרימה את מבטי ורואה את טריי.

אני חשה אי נוחות. **נפלא.**

הוא בטח מברז משיעור כימיה – שיעור שהוא כבר נכשל בו וחייב לעבור כדי לסיים את הלימודים. זאת שעת הכיף שלי והוא יהרוס לי אותה.

אני נאנחת קלות ומכריחה את עצמי לחייך. "היי".
הוא מזזי את הכיסא שלי ביד אחת, נשען לאחור במושבו ומתבונן בי כשאני מתיישבת. מיס טיל כנראה בכלל לא תשים לב שהוא לא אחד התלמידים שלה.

"אז, חשבת...?" טריי מתחיל לומר כשכולם מסביבנו מפטפטים.
"את עושה משהו בשביעי במאי?"

"הממ...?" אני מתנהגת באגביות כשאני נשענת בכיסאי, משלבת את זרועותיי ומשכלת את רגליי. "נראה לי שמשוה אמור לקרות בתאריך הזה, אבל שכחתי מה בדיוק."

הוא מניח את ידו על גב הכיסא שלי ומטה אליי את ראשו. "טוב, את חושבת שתוכלי למצוא שמלה?"

"אני..." אבל אני מייד משתתקת כשאני רואה מישהו נכנס לכיתה.

זה נער, דמותו הגבוהה חוצה את החדר והוא צועד במעבר לעברנו. אני לא נושמת.

הוא נראה לי מוכר. מאיפה אני מכירה אותו?
ידיו ריקות – אין לו תיק גב, ספרים, או אפילו עיפרון – והוא מתיישב בשולחן הריק הסמוך לשלי.

אני מחפשת את מיס טיל במבטי, תוהה מה קורה פה. מי שהוא לא יהיה, הוא לא לומד בכיתה הזאת, אבל הוא הרגע נכנס כאילו הוא היה פה מאז ומתמיד.

הוא תלמיד חדש?

אני מגניבה מבט לשמאלי ובוחנת אותו. הוא נשען בכיסאו, אחת מידינו נחה על השולחן ועיניו נעוצות בקדמת הכיתה. כתמים שחורים מכסים את גב כף ידו, מפרק היד ועד לקצה הזרת, כפי שקורה ליד שלי כשאני מציירת ומניחה אותה על הנייר, והיא מתחככת בדיו.
"הלו?" אני שומעת את טריי.

אני קורעת את מבטי מהבחור החדש ומכחכחת בגרוני. "אה, כן, אני בטוחה שאצליח."

הוא רוצה שאקנה שמלה. נשף סיום הלימודים ייערך בשביעי במאי, ואף אחד אחר לא הזמין אותי כי על פי השמועות, טריי רצה לעשות את זה. הוא לקח את הזמן שלו, וכבר התחלתי לדאוג. אני רוצה ללכת לנשף, אפילו אם הוא יהיה בן הזוג שלי.

אני מניחה למבטי לנדרוד בחזרה אל הבחור החדש, ומתבוננת בו מזווית העין. מכנסי הג'ינס הכחולים כהים שלו מכוסים כתמים, כמו גם אצבעותיו והמרפק שלו, אבל חולצת הטריקו האפורה שלו נקייה, והנעליים שלו נראות במצב סביר. עיניו כמעט נחבאות מתחת לריסים כהים, ושיערו החום-כהה הקצר נוגע קלות במצחו. עגיל כסף נעוץ בצד שפתו התחתונה, מבריק תחת הנורה. אני נושכת את שפתי כשאני מביטה בו ותוהה מה מרגישים כשעושים שם פירסינג.

"ואולי תעצבי גם את השיער?" טריי ממשיך מימיני. "אבל תשאירי אותו פזור, כי אני אוהב כשהוא פזור."

אני מסתובבת בחזרה אליו, מספיקה להביט בשפתיו של הנער ומזדקפת כשאני מתרכזת בטריי.

נשף סיום הלימודים. דיברנו על הנשף.

"אין בעיה," אני עונה.

"יופי." הוא מחייך ונשען לאחור. "כי אני מכיר מסעדת טאקו מעולה –"

הוא פורץ בצחוק והבחור שיושב לידו מצטרף אליו, ולחיי מתחממות מהבושה הרגעית. אה, חשבת שהוא מציע לך לצאת איתו לנשף? ילדה טיפשה.

אבל אני לא מזדעפת בתגובה לניסיונו לגרום לי להרגיש מטומטמת. העלבון מתנפץ על השריון שלי, ואני מסתערת. "טוב, תעשה חיים. אני אהיה בנשף הסיום עם מני. נכון, מני?" אני קוראת אליו, ובוועטת כמה פעמים ברגל הכיסא של הנער שיושב לפניי, מושכת את תשומת ליבו של ילד האימו.

מני קורטז נרתע אבל לא מביט בי, הוא מנסה להתעלם מאיתנו.

טריי וחברו ממשיכים לצחוק, אבל עכשיו צחוקם מופנה לילד החלש יותר, ואני לא יכולה לכבוש את שבריר הסיפוק שעולה בי. אני מרגישה גם דברים אחרים. אני מרגישה אשמה, נגעלת מעצמי, מרחמת על מני ועל איך שניצלתי אותו הרגע...

אבל שעשעתי את טריי, ועכשיו מני וכל רגשות האשמה שלי מתרחקים ממני. מתחתי.. אני מביטה עליהם מלמעלה. אני יודעת שהם שם. אבל זה כמו לצפות בנמלים ממתוס. אני בעננים, גבוהה מדי מכדי לדאוג מהמתרחש על הקרקע.

"כן, מני. אתה יוצא לנשף עם הבחורה שלי?" מתבדח טריי ובוועט בכיסאו כמו שאני עשיתי. "הא, הא?" ואז הוא פונה אליי. "לא, לא נראה לי שהוא בכלל אוהב בנות."

אני מכריחה את עצמי לחייך בחצי פה, מנידה לעברו בראשי ומקווה שעכשיו הוא יסתום. מני עשה את תפקידו. אני לא רוצה לענות אותו.

מני שוקל ארבעים וחמישה קילו, לכל היותר, שיערו כה שחור עד שהוא כמעט כחול, ופניו כה חיוורות וחלקות עד שבבגדים המתאימים עוד עלולים לטעות ולחשוב שהוא בת. איילינר, לק שחור, מכנסי סקיני ג'ינס, נעלי קונברס קרועות ומלוכלכות... כל החבילה..

הוא ואני למדנו יחד מאז הגן, ועדיין יש לי את המחק בצורת לב וכרטיס הוולנטיין שהוא נתן לי בכיתה ב'. הייתי היחידה שקיבלה ממנו כרטיס לוולנטיין. אף אחד לא יודע את זה. אפילו מישה לא יודע מדוע עדיין יש לי את המחק.

אני מרימה את עיניי ורואה שהוא יושב במקומו בשקט. העצמות מתחת לטישרט השחורה שלו משדרות מתח וראשו עוד מורכן, כנראה בתקווה שלא נגיד לו עוד משהו. בתקווה שאם הוא לא יזוז או ידבר, הוא יהפוך שוב לבלתי נראה. אני מכירה את ההרגשה.

אבל משהו לשמאלי מושך את תשומת ליבי ואני מעיפה מבט בבחור החדש. הוא עדיין מביט קדימה, אבל עכשיו מצחו נראה נוקשה ומתוח, כאילו הוא כועס.

"לא, ברצינות," ממשיך טריי, ואני מסתובבת בחזרה אליו בחוסר

רצון כשהוא מדבר אליי שוב. "הנשף. אני אאסוף אותך בשש. לימוזינה, ארוחת ערב, נדפוק הופעה בנשף... את שלי לכל הלילה." אני מהנהנת, בקושי מקשיבה לו.

"או.קיי, מתחילים," מיס טיל מכריזה כשהיא יוצאת מהארון ומניחה ארגז קטן מלא ציוד אומנות על השולחן שלה.

היא מושכת את מסך המקרן ומכבה את האור, ואני שוב מעיפה מבט לשמאלי ורואה שהבחור החדש ממשיך לשבת ולהזעיף פנים קדימה. יש לו אישור הרשמה? לוח שיעורים? הוא בכלל מתכוון להציג את עצמו בפני המורה? אני מתחילה לתהות אם הוא בכלל אמיתי, ועולה בי דחף קל לשלוח לעברו את אצבעי ולדקור אותו. אני היחידה ששמה לב שהוא נכנס לכיתה?

מיס טיל מתחילה לעבור על כמה דוגמאות לציורים בקווים ישרים, ואני רואה את טריי תולש פיסת נייר מהמחברת שלי.

"מני?" הוא לוחש כשהוא מכווץ את הנייר לכדור וזורק גוש בגודל אפונה על ראשו של מני. "היי, מני? אף אחד כבר לא מתלבש כמו אימו, אחי. או שאתה עושה את זה כי זה מה שהחבר שלך אוהב?"

טריי והחבר שלו צוחקים בשקט, אבל מני לא זז. טריי מקמט עוד פיסת נייר, ועכשיו רגשות האשם שלי – שמכבידים עליי עוד יותר משהכבירו עליי קודם – מחלחלים פנימה. "היי, אחי." טריי זורק את כדור הנייר על מני. הוא פוגע בשיערו ונופל על הרצפה. "אהבתי את האייליינר. למה שלא תשאיל אותו לבחורה שלי?"

תזווה מימיני לוכדת את עיני ואני רואה את ידו של התלמיד החדש – שנחה על השולחן – מתכווצת לאגרוף.

טריי זורק עוד נייר, הפעם חזק יותר. "אתה בכלל מצליח למצוא את הזין שלך, חתיכת הומו?" אני מעווה את פניי. אלוהים.

אבל אז, בפרץ של תזווה, הבחור החדש שולח את ידו, תופס את גב הכיסא של מני, ואני צופה בו בתדהמה כשהוא מושך את הכיסא, ואת

מני שיושב עליו, אל השולחן שלו ומתיישב בין ילד האימו לבינינו. ואז הוא ממחר לקחת את גיליון הציור וקופסת העפרונות של מני וזורק אותם בחלל העבודה שלו, מול חברו החדש לשולחן. ליבי דוהר אבל אני נועלת את לסתי בניסיון להיראות פחות המומה משאני מרגישה. אלוהים.

תלמידים מפנים את ראשיהם כדי לכרוך מה קורה כשהבחור החדש נוחת שוב בכיסא שלו מבלי לומר מילה או להביט במישהו, ומזדעף שוב. מני נושם בכבוד, גופו מתוח ונוקשה לאחור כל מה שקרה, וטריי וחברו לפתע משתתקים, עיניהם מרוכזות בבחור החדש. "מסתבר שהומואים מסתובבים בקבוצות," ממלמל טריי.

אני מלכסנת מבט לעבר הבחור החדש. ברור לי שהוא שמע את זה. אבל הוא קפוא כקרח. אלא שעכשיו השרירים בזרועו מתבלטים והלסת שלו נקפצת.

הוא כועס והוא רוצה שנדע את זה. אף אחד לא מגיב ככה. אף אחד לא מוחה על מעשיי בגלוי.

טריי לא אומר עוד מילה, ושאר התלמידים מסתובבים בחזרה למסך בסופו של דבר, והמורה מתחילה. אני מנסה להתרכז בהוראות שלה, אבל אני לא מסוגלת. אני מרגישה אותו לידי, ואני רוצה להסתכל עליו. מי הוא, לכל הרוחות?

ואז אני נזכרת. המפעל. לא נכון.

אני ממצמצת ומביטה בו שוב. זה הבחור ממסיבת חפש את המטמון לפני כל אותם חודשים. עדיין יש לי את התמונות במכשיר הנייד. הוא זוכר אותי?

זה כל כך מוזר. לא העליתי את התמונות לעמוד כפי שהיינו אמורות לעשות. אחרי שעזבתי אותו ואת החבר שלו, הייתי כה מוטרדת עד שלא יכולתי לעצור את עצמי מלהביט סביב ולחפש אותו שוב, ולא סיימתי את המשימות שלי.

אבל לא מצאתי אותו. אחרי שעזבתי אותו, הוא נעלם. מיס טיל מסיימת את ההוראות הפשוטות שלה, ואני מבלה את המשך השיעור בשליחת מבטים גנובים והתעסקות בציורים קטנים

וחסרי טעם. כבר שבוע שאני עובדת על פרויקט, אבל היום אני מתעלמת ממנו כי אני לא רוצה שטריי יראה אותו. ואף על פי שזה השיעור האהוב עליי, זה גם השיעור שאני מרגישה בו הכי חסרת ביטחון. אומנות היא לא הייעוד שלי, אבל אני נהנית לעשות דברים עם הידיים ולהיות יצירתית, אז נאלצתי לבחור בין השיעור הזה למכונאות רכב. ולא התכוונתי לבלות חמישה חודשים בכיתה עם עשרים בנים שמנסים להציץ לי מתחת לחצאית המעורדות.

אז במקום זאת, אני פה, מציירת ציור בשביל מישה. מעצבת את עטיפת האלבום הראשונה שלו בתור הפתעה לרגל סיום הלימודים. לא שהוא חייב להשתמש בה – לא הייתי מצפה שהוא יעשה זאת – אבל נראה לי שזה ישמח אותו. שזה ידרבן אותו.

אני לא רוצה שטריי יראה את הציור וישאל אותי שאלות. הוא רק יעשה צחוק ממהו שאני אוהבת.

אף אחד לא יודע על מישה לייר. אפילו לא לילה. הוא שלי, וקשה לי מדי להסביר אותו במילים. וכך לא יכאב לי כל כך כשאצטרך, בסופו של דבר, לאבד אותו.

וזה בטוח יקרה, אם זה לא קרה כבר. כל דבר טוב דינו להסתיים.

"זה הוא," לוחש תאן באוזני ומתיישב בשולחן הקפיטריה עם לילה, מל, ואיתי. "זה מי שמרסס את קירות בית הספר."

הוא מסב את ראשו, זוקר את סנטרו לעבר האזור מאחורינו, ואני מרימה את עיניי משיעורי המתמטיקה שלי ומסתובבת לעבר הכיוון אליו הוא מסתכל.

הבחור החדש יושב לבדו ליד שולחן עגול, רגליו מתוחות תחתיו וקרסוליו משוכלים, זרועותיו שלובות מעל לחזה שלו. כבלים שחורים נופלים על החזה שלו ומובילים אל זוג האוזניות שתחובות באוזניו, ואותו מבט נוקשה מהבוקר נעוץ עתה במחשב הנייד שמולו.

אני כובשת חיוך. אז הוא אמיתי. גם תאן רואה אותו.
מבטי נופל על זרועו הימנית ואני רואה את הקעקועים שמעטרים
אותה. התרגשות מכה בבטני.

לא ראיתי אותם הבוקר.
כנראה מפני שלא ישבתי בצד הזה שלו. אני לא יכולה לראות
היטב מה הוא קעקע, אבל אני מזהה כיתוב כלשהו. אני מעבירה את
מבטי על החדר ורואה שעוד תלמידים מסתכלים עליו. מלכסנים אליו
מבטים מסוקרנים, מתלחשים ביניהם...

אני מסתובבת בחזרה לשולחן וממשיכה לכתוב, מסיימת את
המטלה שקיבלתי הבוקר כדי שלא אצטרך לעשות אותה בערב. "נראה
לך שהוא מתגנב לבית הספר? מה גורם לך להגיד את זה?"
"נו, תסתכלו עליו. הוא עוד יהיה בכלא יום אחד."

"כן, זאת ממש הוכחה," אני ממלמלת בציניות וממשיכה לכתוב.
הוא לא נראה כל כך רע, למען האמת. קצת לכלוך, קצת זעם, אבל
זאת לא הוכחה לכך שהוא פאנק.

אני מעיפה שוב מבט לאחור, בוחנת את פניו לרגע... את שרירי
הלסת שלו, את עיניו הכהות, החזקות, את שיפוע אפו וגבותיו, שכמו
נתונים במצב תמידי של מורת רוח... הוא נראה יותר כמו מישהו
שיכניס לך אגרוף אם תגיד לו שלום, לא כמו מישהו שמרסס שירים
על קירות בית הספר.

לפתע הוא מרים את מבטו. אני מביטה לכיוון אליו הוא מסתכל.
טריי מתקרב אלינו ואומר משהו למנהלת בורזו כשהוא חולף על
פניה, והבחור החדש צופה בהם.

"הוא חדש?" שואלת לילה שיושבת מולי, היא מסתכלת על הבחור
החדש. "הוא נראה לא רע בכלל. איך קוראים לו?"
"מייסון לורן," עונה תאן.

אין לי שליטה על זה. אני חוזרת על השם בראשי, מניחה לו
להתגלגל בתודעתי. אז, זה השם שהוא ניסה למנוע מהחבר שלו
לגלות לי במפעל?

"הוא היה בשיעור פיזיקה שלי הבוקר," מסביר תאן.

"הוא היה גם בשיעור הראשון שלי," אני מוסיפה כשאני מעבירה עמוד בספר הלימודים וכותבת את הבעיה הבאה. "הוא לא דיבר. "מה את יודעת עליו?" לילה שואלת.

אני מושכת בכתפיי מבלי להרים את מבטי. "כלום. לא אכפת לי." טריי וג'ידי מתיישבים משני צדדיה של לילה ומתחילים לאכול את הכריכים שלהם.

"היי, בייב." טריי מצמיד חתיכת צ'יפס לפי הסגור. אני לוקחת אותה ומעיפה אותה מעבר לכתפי, ושומעת אותו ואת ג'ידי צוחקים בזמן שאני ממשיכה לעשות את שיעורי הבית.

"אני לא חושב שהוא דיבר עם מישהו," אומר תאן. "מר קליין שאל אותו שאלה בפזיקה והוא פשוט שתק." "מי?" שואל ג'ידי.

"מייסון לורן." תאן מצביע על הבחור החדש מאחורינו. "הוא התחיל ללמוד פה היום."

"מעניין איך הוא נכנס בלילות," אומרת לילה בשקט. אני שומטת את העיפרון על השולחן ומסתכלת עליה, נועצת בה מבט נוקב. "אל תגידי 'הוא' כאילו את יודעת שהוא זה שאחראי למעשי הוונדליזם. אנחנו לא יודעים את זה. וחוץ מזה, זה רק היום הראשון שלו. יש פה מקרים של ונדליזם כבר יותר מחודש."

אני לא רוצה שיאשימו אותו במשהו שאני יודעת שהוא לא עושה. "טוב," היא אומרת בקוצר רוח, מגלגלת את עיניה ונועצת את

המזלג בסלט שלה. "אז מעניין איך 'הבחור' נכנס לפה בלילות?" "טוב, יש לי תיאוריה," מציע תאן. "אני לא חושב שהוא בכלל יוצא מבית הספר. הוונדליסט, הכוונה. נראה לי שהוא נשאר בבית הספר בלילות."

ג'ידי לוקח עוד ביס מההמבורגר שלו. "למה לו לעשות את זה?" "כי אחרת איך הוא יצליח לעקוף את האזעקות?" הוא טוען. "תחשוב על זה. בית הספר פתוח עד מאוחר – שיעורי השחייה בבריכה, שיעורי הבגרות האקסטרנית, הקבוצות שמשמשות בחדר המשקולות, השיעורים הפרטיים... הוא יכול לצאת בסוף יום

הלימודים, לאכול ולעשות מה שבא לו, ולחזור לפני שסוגרים את הדלתות באזור תשע. ואז יש לו לילה שלם. אולי הוא אפילו גר פה. זה קורה כמעט כל יום, אחרי הכל."

אני מסיימת את המשוואה האחרונה ונועצת את העיפרון באיטיות בנייר. הוא צודק. אחרת איך חומקים מהאזעקה? צריך להסתתר ולחכות שינעלו את הדלתות?

אלא אם יש לו מפתחות ואת הקוד של האזעקה. "אין בבית הספר הזה ילדים חסרי בית," אני מציינת. "נראה לי שהיינו יודעים."

זה לא תיכון גדול במיוחד, ככלות הכול. "טוב, כמו שאמרת, עונה לי לילה." הוא הגיע רק עכשיו, אז אנחנו עדיין לא יודעים עליו כלום. "אני רואה אותה מביטה מעל ראשי ויודעת בדיוק על מי היא מסתכלת." יכול להיות שהוא היה פה בחודש האחרון לפני שהוא התחיל את הלימודים ואף אחד לא היה יודע."

"אז את מאשימה את הבחור החדש, המלוכלך וחסר החברים?" אני משיבה. "איזו סיבה יכולה להיות לו להשחית את בית הספר? אה, רגע. שכחתי. לא אכפת לי."

אני רוכנת מעל המטלה שלי, כותבת את הכותרת וממשיכה, "מייסון לורן לא גר בבית הספר. הוא לא משחית את הקירות, את הארונות, או כל דבר אחר. הוא חדש, את מחפשת מזימות בכל מקום, והשיחה הזאת משעממת אותי."

"אנחנו יכולים להוציא ממנו את האמת," אומר טריי. "אני יכול להתגנב למשרד של האמא החורגת שלי ולקרוא את התיקיה שלו. לבדוק איפה הוא גר."

"אני בעד," ג'ידי מסכים.

הנימה הזדונית בקולותיהם מטרידה אותי. טריי עושה כל מה שמתחשק לו ללא השלכות כלשהן, במיוחד לאור העובדה שאימו החורגת היא המנהלת.

אני סוגרת את הספר והמחברת, מניחה אותם זה על גבי זה. "ומה בדיוק הכיף בזה?"

טריי מחייך. "על מה חשבת? רק תגידי." אני מניחה את זרועותי על השולחן ומפנה את ראשי מעבר לכתפי כדי להסתכל על מייסון לורן. הבעת פניו האדישה מבלבלת אותי. הוא מתנהג כאילו אין מסביבו אף אחד.

תלמידים מרעישים, חולפים על פניו, קולותיהם נישאים על פני השולחן שלו, מישהו משמאלו צוחק, ומימינו מגש אוכל נופל לרצפה, אבל הוא מוקף בבועה. מחוצה לה, החיים ממשיכים כסדרם, אבל שום דבר לא חודר בעדה.

אבל אף על פי שהוא לא מגיב לדבר ממה שמתרחש מסביב, לדעתי הוא יודע מה קורה. הוא מודע לכל, וצמרמורת עוברת במורד זרועותיי.

אני מביטה שוב בטריי, נושמת עמוק ומתעלמת מהתחושה. "אתה סומך עליי?"

"לא, אבל אני מוכן לשחרר את הרצועה." ג'ידי צוחק ואני קמה מהשולחן ודוחפת את הכיסא שלי לאחור. "לאן את הולכת?" שואלת לילה. אני מסתובבת וצועדת אל מייסון, זורקת לה תשובה מעבר לכתפי. "אני רוצה לשמוע אותו מדבר."

אני עושה את דרכי אל השולחן שלו, שולחן קטן ועגול לארבעה אנשים באזור החיצוני של הקפיטריה, מניחה את הישבן שלי על השפה ולופתת אותו משני צידי גופי.

עיניו משתהות לשנייה על ירכי ו אז מתרוממות באיטיות במעלה גופי עד שהן מגיעות לפניי.

אני שומעת את הלמות התופים וצלילי הגיטרה שמפעמים באוזניות שלו, אבל הוא רק יושב שם, והחריץ בין הגבות שלו מעמיק. אני שולחת את ידי כדי להוציא בעדינות את האוזניות ומעיפה מבט מעבר לכתפי לעבר החברים שלי. כולם צופים בנו.

"הם חושבים שאתה חסר בית," אני אומרת לו כשאני מחזירה אליו את מבטי ורואה שהוא מעביר את מבטו מהם אליי. "אבל אתה לא אוכל, ואתה לא מדבר. לדעתי אתה רוח רפאים."

אני מחייכת אליו בשוכבות, שומטת את האוזניות ומניחה את ידי מעל ליבו. חום גופו מייד מתפשט בכף ידי ובטני מתהפכת קלות בהתרגשות. "לא, בעצם," אני מוסיפה ומתקרבת קצת. "אני מרגישה את הלב שלך פועם. והקצב שלו מתגבר."

מייסון רק ממשיך לצפות בי, כאילו הוא מחכה למשהו. אולי הוא רוצה שאעלם, אלא שהוא עדיין לא הרף אותי מעליו.

אני מסירה את ידי מהחזה שלו ונשענת שוב לאחור. "אני זוכרת אותך, אתה יודע? היית במסיבת חפש את המטמון בפברואר. במפעל בת'אנדר בי."

הוא עדיין לא עונה, ואני מתחילה לתהות אם טעיתי. הבחור שפגשתי באותו לילה מיעט במילים, אבל הוא, לפחות, היה ידידותי.

איך אפשר לשחק עם מישהו שלא משתף איתך פעולה?
 "אתה אוהב לצאת לדרייב-אין, מייסון?" אני שואלת. "זה השם שלך, נכון?" אני מביטה מטה ומשחקת בעט שלו בניסיון להיראות ביישנית. "מזג האוויר כבר יפה. אולי תרצה לצאת איתי ועם החברות שלי מתישהו. בא לך לתת לי את מספר הטלפון שלך?"

החזה שלו יורד עם כל נשיפה שלו, ואני מרגישה את הצמרמורת עוברת בכל גופי כשהוא ממשיך להביט לתוך עיניי. עיניו הירוקות העמוקות זוהרות באש לא מזוהה. כעס? פחד? תשוקה? על מה לעזאזל הוא חושב, ולמה הוא לא מדבר? אני מתאמצת לבלוע את הגוש בגרוני, מרגישה כאילו אני מחכה שמשהו לא צפוי יקרה.

"אתה לא אוהב אנשים?" אני ממשיכה, ואז מתכופפת ולוחשת לו, "או שאתה לא אוהב בנות?"

"מיס טרוורו?" קורא קול נשי ותקיף, ואני יודעת שזה קולה של המנהלת בורוז. "רדי מהשולחן."

אני מפנה אליה את ראשי כדי להכיר בנוכחותה, אבל אז, לפתע, ידיים אוחזות במוטנני ומושכות אותי קדימה.

אני נשנקת בהלם ונוחתת בחיקו של מייסון, כשרגליי משני צידי גופו.

"אני אוהב בנות," הוא לוחש באוזני, וליכי פועם כה חזק עד שכואב לי.

ואז הוא מעביר את קצה לשונו במעלה גרוני ואני קופאת, נושמת במהירות ודמי מתלהט.

פאק.

"אבל את?" קולו העמוק ונשימתו החמה נופלים על עור צווארי. "הטעם שלך מחורבן."

מה?

ואז הוא קם ואני נופלת מתוך חיקו ונוחתת על הרצפה. אני מושיטה את ידי ועוצרת את הנפילה.

מה לעזאזל?

צחוק מהדהד מסביבי ואני מרימה את ראשי ורואה שכמה מהאנשים בשולחנות הסמוכים מצחקקים כשהם מסתכלים עליי.

הקירות סוגרים עליי ואני בוערת מבושה.

אני לא צריכה להסתובב כדי לדעת שגם לילה ודאי מחייכת.

בן זונה.

ואז אני מסתכלת על מייסון לורן לוקח את המחברת והעט שלו, תולה את האוזניות מצווארו, עוקף אותי ויוצא מהקפיטריה מבלי לומר מילה נוספת.

חרא. מה לעזאזל הבעיה שלו?

אני קמה, מנערת את החצאית שלי וחוזרת לשולחן.

זאת לא הייתה הפעם הראשונה שמישהו צחק על חשבוני, אבל

זאת תהיה הפעם האחרונה.

פרק 4

דיאן

"אני הולך לבננה ריפבליק." תאן רץ אליי וכורך את זרועו מסביב לצווארי. "רוצה לבוא?"

אני נדה בראשי ופונה שמאלה במסדרון. "אני צריכה להגיע הביתה. תורי להכין ארוחת ערב."

בית הספר ריק מאנשים ואנחנו אחרי אימון, אבל בזמן שכולם מתקלחים ומתארגנים כדי למהר לעיסוקיהם, אני עדיין לבושה במכנסונים, חזיית ספורט וגופייה. אני רק רוצה ללכת מפה. היום הזה ערער אותי ואני צריכה להתארגן מחדש.

הילד החדש, מייסון, הוא חתיכת טיפוס, נאלצתי לכבות את המכשיר הנייד שלי כדי להתעלם מההתראות בפייסבוק אחרי ארוחת הצוהריים. תודה לאל שאף אחד לא הספיק לצלם אותו מפיל אותי על הישבן בקפיטריה, לא שזה עצר את לילה מלפרסם מם באינטרנט לצד בדיחה ולתייג אותי.

היא "רק צחקה", כמובן.

שיהיה. אני בכל מקרה חייבת לחזור הביתה.

הצלחתי לסיים את השיעורים במתמטיקה בארוחת הצוהריים, אבל עוד נשארו לי שאלות משיעורי ספרות ואזרחות לעשות הלילה.

"אוי לא. זאת הארונית שלך?" אני שומעת את תאן אומר.

אני מסתכלת על המשך המסדרון ורואה ערמת חפצים על הרצפה.

בערך במקום בו ממוקמת הארונית שלי.

תאן מרפה ממני, שנינו רצים אל הבלגן, ורואים שדלת הארונית

שלי פתוחה ושחלקה מעוקם, כאילו מישהו השתמש במוט ברזל כדי לפתוח אותה או משהו.

מה לעזאזל?

אני מתכופפת וכל האוויר מתנקז מריאותיי כשאני עוברת על הבגדים, האייפוד, וערמת הניירות שנפלו מתוך התיקיות בהן סידרתי אותם בקפידה.

"מה לעזאזל קרה?" שואל תאן. "מישהו חסר?"

אני פותחת את דלת הארונית לרווחה ובודקת את שאר הפריטים שנשארו בפנים. המדפים הוורודים הקטנים והמנורה שחיברתי עוד שם, כמו גם המטריה שלי וז'קט הפליז שאני מחזיקה שם ליתר ביטחון. אני מתכופפת ובוחנת את החפצים שמפוזרים על הרצפה ורואה שכל הספרים שלי שם, כמו גם נעלי הלובוטין והחולצות שאני מחביאה מאמא שלי.

"לא נראה לי," אני אומרת, חסרת נשימה ועדיין מבלבלת.

למה שמישהו יפרוץ לארונית שלי ולא ייקח שום דבר?

אני מביטה סביב בחשש, רואה ששאר הארוניות האחרות לא הושחתו.

"מעניין מה זה אומר," אומר תאן.

"מה?" אני מרימה את עיניי ועוקבת אחרי מבטו.

הוא סוגר את דלת הארונית שלי ומראה לי את המילה שנכתבה עליה בטוש שחור.

ריקנות.

אני מסתכלת עליה בבלבול. מה?

ריאותי מרגישות כבדות בחזי ואני מתאמצת להבין מה לעזאזל קורה פה.

ריקנות? ולמה רק הארונית שלי?

אני אוספת את כל החפצים שלי ואורזת אותם בתיק הספורט, מבוהלת לחלוטין מהמחשבה שמישהו עשה את זה בזמן שהייתי באימון. משרד המנהלת סגור כרגע, אבל אני בהחלט מתכוונת לדווח על זה בבוקר.

אני לובשת את ז'קט הפליז השחור ויוצאת אל מגרש החניה עם תאן, נכנסת לרכב שלי והוא נכנס לשלו. אני מייד נועלת את הדלתות. אני גם אצטרך להשיג ארונית חדשה מחר. אני לא יכולה לסחוב עליי את כל החרא הזה כל יום. על אף שהלימודים מסתיימים בעוד קצת יותר מחודש.

לעזאזל. למה שמישהו יחטט בדברים שלי? לא כולם אוהבים אותי – למעשה, תאן כנראה האדם היחיד שאין לו מניע לעלות לי על העצבים – אבל אני לא מצליחה לחשוב על מישהו מסוים. ומה אם זה יקרה שוב?

אני נוסעת מהר הביתה, פונה לשביל הגישה, חונה בחניה המקורה ורואה שאף אחת עדיין לא בבית. אחותי כנראה עדיין בלימודים והמכונית של אמא חונה בשדה התעופה, ממתינה לשובה מחר בבוקר. אני מביטה במסך המכשיר הנייד, עונה בקצרה על ההודעה שהיא שלחה לי מוקדם יותר.

אני אחזור מחר מאוחר. מעודדות... שחייה... אני מקלידה.

טוב. ארוחת הערב תחכה לך, היא עונה לי. אל תשכחי לקחת יותר אוכל מחר.

כן, כן. אני תוחבת את המכשיר בתיק הספורט. כמה לילות בשבוע אני נשארת בבית הספר עד מאוחר לאימוני נבחרת המעודדות, ולעוד כמה שעות לאימון שיעורי שחייה. יש לי הפסקה קצרה בין לבין כדי לאכול משהו ולעשות שיעורים, מאחר שאני לא חוזרת הביתה בזמן לארוחת הערב.

אני סוגרת את דלת החניה, לוקחת את התיקים ונכנסת למטבח דרך הדלת שבחניה, לוקחת בקבוק מים מהמקרר ורצה במעלה המדרגות. אני ארגיש יותר טוב אחרי שאתקלח.

הפעם האחרונה שהרגשתי ככה הייתה אחרי מה שקרה לארונית שלי והתקרית בקפיטריה. אנשים לא צוחקים עליי, ובחורים כמוהו לא

מעמידים אותי במקום. אני לא אניח לו להיכנס לי לראש ככה, כפי שהנחתי להם לפני כל אותן שנים. עכשיו אני חזקה יותר. אני פותחת את דלת חדר השינה שלי במשיכה ונכנסת, והתיקים נשמטים מירי.

פאק, מה לעזאזל!?

"מה לעזאזל אתה עושה?" אני צועקת.

מייסון, הבחור החדש, יושב בכיסא ליד שולחן הכתיבה שלי, כשהוא נשען לאחור וידיו משולבות מאחורי ראשו. אני שומעת מוזיקה, וכשאני מביטה במעגן האיפוד שלי אני רואה שהוא משמיע את *Stupid Girl* של להקת *Garbage*.

הוא מחייך בזחיות ונועץ בי מבט. הוא רגוע, כאילו הוא לא פרץ לבית שלי ושתל את הישבן שלו במקום לא לו.

"הלו?" אני צועקת. "מה אתה עושה בחדר שלי, חרא?"

הוא נאנח ארוכות ומטה לעברי את סנטרו. "בהתחלה נכנסתי לחדר השני, זה כנראה החדר של אחותך. הוא נראה לי יותר מתאים לך. בולשיט בוורוד של נסיכות ומצעים עם הרפס זברה."

אני מייד סוגרת את הדלת, אני לא רוצה שאחותי תגיע הביתה ותראה אותו פה. "איך נכנסת?"

אבל הוא מתעלם ממני וממשיך בשלו. "עם זאת, לא נראה לי שזה היה השם שלך שהופיע על שלט הניאון הסגול מעל למיטה." הוא פורץ בצחוק, כנראה בתגובה לעיצוב הנרקסיסטי המטופש של אחותי, וקם ממקומו. "ריאן, נכון?" הוא שואל ומעביר את מבטו על החדר שלי. "אני חייב לומר, זה ממש לא מה שציפיתי למצוא."

אין בי שום דבר צפוי, שמוק. "עוף מפה."

"תכריחי אותי."

ידיי נקמצות לאגרופים. "איך נכנסת לפה?"

"מדלת הכניסה." הוא מתקרב אליי. "אז, איפה זה?"

אני מכווצת גבות בכלכול. "איפה מה?"

"החרא שלי." שיניו חשופות, חיוכו נעלם.

החרא שלו? על מה הוא מדבר?

"עוף מפה!" אני צועקת. "אין לי מושג על מה לעזאזל אתה מדבר."
 "את נראית מבוהלת."
 "מה אתה אומר!?" אני עונה. "אני לא אוהבת למצוא בחורים זרים
 בבית שלי, ואני ממש לא אוהבת שנכנסים לי לחדר."
 "לא מזיז לי," הוא עונה בשעמום. "לקחת ממני משהו. שני דברים,
 למעשה, ואני רוצה אותם בחזרה."
 "ממש לא. ועכשיו עוף מפה!"
 הוא שולח את ידו לאחור ושולף משהו מהחלק האחורי של מכנסי
 הג'ינס שלו ומרים אותו. פניי נופלות וקרביי מתכווצים בכאב.
 שיט. המחברת שלי.
 יומן גדול כרוך בעור לבן ומלא בטרוניות ובכל הרחמים העצמיים
 שהרגשתי בשלוש השנים האחרונות, ומשהו שלא הייתי רוצה שאף
 אחד אחר יראה. אי פעם. כל מחשבה או רגש שלילי שאי פעם הרגשתי
 כלפי עצמי, המשפחה שלי, והחברים שלי, שלא יכולתי לבטא בקול,
 מופיעים ביומן הזה.
 איך הוא מצא אותו?
 "מתחת למזרן זה לא בדיוק המקום היצירתי ביותר שיש, את
 יודעת?" הוא אומר. "וכן, קראתי את החלק הזה. ואת החלק השני.
 והשלישי."
 ליבי הולם בפראות באוזניי וצרחת מבעבעת ועולה בגרוני.
 אני מזנקת עליו.
 אני אוחת ביומן, אבל הוא הודף אותי מעליו. אני מועדת לאחור
 על המיטה והוא נופל מעליי.
 אני נאנחת וצועקת, מנסה לקחת ממנו את היומן.
 הוא שולח את ידו לעבר משהו ושנייה לאחר מכן המספריים
 משולחן הכתיבה שלי מכוונים אל פניי. אני קופאת ומביטה בחוד
 שלהם.
 "אל תדאגי," הוא מקניט בקול מאיים. "אני לא אניח לו ליפול
 לירידים של אמא שלך. אני אקרע כל דף מזדיין ואדביק אותם על
 קירות בית הספר, אז תקשיבי ותקשיבי לי טוב, זונה מטומטמת

שכמוך. נמאס לי לדבר איתך ונמאס לי להסתכל עלייך. אני רוצה את התליון, ואני רוצה את חתיכת הנייר שלקחת במפרץ.

"במפרץ?" אני נאנקת תחת משקלו. "מה –"

על מה לעזאזל הוא מדבר?

אני קופאת כשאני לפתע מבינה. המפרץ. ליל אמש. חתיכת הנייר.

הייתי רוצה ללקק אותך, לפני שהטעם שלך ישנה.

ואז היום... הטעם שלך מחורבן.

אני מביטה בו בתדהמה. "אלוהים."

זה היה החדר שלו?

צדקתי. באמת היה מישהו במנהרה. הוא ראה אותנו.

ואז עיניי נפערות. הוא פרץ לארונות שלי! זאת הסיבה ששום דבר

לא נלקח. הוא לא מצא את מבוקשו.

ידו נשלחת הצידה והוא נוקש במספריים, ואני מעווה את פניי

כשהוא מרים אותם שוב וכמה שיערות חומות בהירות מרחפות באוויר.

"תפסיק!" אני צועקת. "אני לא... אני..."

עיניו הירוקות הכהות מצטמצמות לעברי, והוא משסע אותי

במבטו המאיים.

אני נוהמת, שולחת את ידי אל הכרית ודוחפת אותה לתוך הציפה,

שולפת פיסת נייר מקופלת ומהוהה.

אני דוחפת אותה לעומת החזה שלו.

הוא לוקח את הנייר. "השרשרת."

"לא לקחתי את השרשרת!" אני צועקת. "רק את הנייר."

הוא נוקש שוב במספריים לעבר השיער שלי ואני צורחת. "לעזאזל!

אמרתי לך! לא לקחתי אותה! היא –"

תאן. תאן היה איתי. הוא לקח אותה.

שיט.

"מה?" נוהם מייסון, שכנראה מבין שבכל זאת יש לי מושג איפה

היא.

אני מתנשמת בכבדות וקופצת את הלסת שלי. "הידיד שלי היה

איתי. אני אשיג אותה. בסדר? אני אשיג אותה. ועכשיו רד ממני!"

הוא עוצר ומסתכל עליי. אבל בסוף קם מהמיטה, זורק את המספריים על השולחן ומכניס את השיר לכיס האחורי. אני מזעיפה אליו פנים. "שמוק."

"מחר," הוא פוקד עליי ומתעלם מהעלבון. "מגרש החניה אחרי הלימודים." ואז הוא מרים את היומן שלי. "אני שומר אותו, כתעודת ביטוח."

"לא. אני לא סומכת עליך."

"מי היה מאמין, אבן" הוא מחייך אליי. "יש לנו משהו במשותף. גם אני לא סומך עלייך." הוא מקפל את המחברת, מוחץ אותה באגרופו. "תפסיקי לבזבז לי את הזמן. מחר."

אני חורקת שיניים כשאני צופה בו ניגש אל הדלת. הוא עוצר בפתח ומסתובב, מעיף מבט אחרון בחדרי.

"את יודעת... אני ממש אוהב את החדר שלך," הוא מהרהר בקול. "אולי אם היית מתנהגת ככה בבית הספר, אנשים לא היו מדברים מאחורי הגב שלך כל כך הרבה."

הוא יוצא וטורק מאחוריו את הדלת, ופניי נופלות.

אני מסתכלת על המילה שנכתבה על הדלת שלי בגיר באותיות גדולות, אלא שלא אני כתבתי אותה.

זיוף.

בבוקר למחרת, אני עושה את דרכי אל הארונית של תאן, אבל לא לפני שאני עוצרת במזכירות ומדווחת שהארונית שלי הושחתה כדי שיקצו לי חדשה. תלמידים ממלאים את המסדרונות, ואני מחזיקה את הספרים שלי מתחת לזרועי ומתכנסת בעצמי כדי שלא ישימו לב אליי.

"הבאת אותה?" אני שואלת מבלי לומר שלום.

הוא מרים את עיניו מהארונית שלו ונאנח במבוכה קלה. אמש שלחתי לו הודעה ודרשתי שהוא יחזיר את השרשרת היום.

הוא מכניס את ידו לכיס המכנסיים הקצרים שלו ומוציא שרשרת ארוכה עם תליון כסף עגול שנתלה ממנה.

אני לוקחת אותה ומייד מרגישה הקלה על שהשגתי את מה שהשמוק ביקש ממני. עכשיו אני יכולה לקבל בחזרה את היומן שלי. "למה לקחת את זה?" אני מתפרצת עליו. מה הוא חשב? שזה ייראה טוב עם החולצות הממותגות שלו?

אבל תאן רק מושך בכתפיו. "היא נראית עתיקה. חשבתי שהיא תהיה שווה משהו."

אני מכניסה את השרשרת לכיסי. "קלפטומן."

"איך בכלל ידעת שלקחתי אותה?"

כי הבחור החדש והלוהט, שבמקרה גם פלש לפארק השעשועים הנטוש, פרץ לחדר השינה שלי אמש, גזר לי את השיער ואיים לחשוף את המחשבות הפרטיות המזויעות שלי על כל החברים שלי אם לא אחזיר לו אותה.

כן, לא תודה.

"נתראה בהפסקת הצוהריים," אני מתעלמת משאלתו ונפנית ללכת לשיעור אומנות.

אני מוציאה את השרשרת מכיסי כשאני הולכת, הופכת אותה בידי, בוחנת את הכסף הישן והקישוטים המורכבים מסביב לאבן הירח שמשובצת במרכז התליון. תאן צדק. היא נראית עתיקה. היא שרוטה בכמה מקומות והמתכת כבדה יחסית לתכשיטים שאפשר למצוא בחנויות הכולבו בימינו.

אבל מדוע השרשרת הזאת חשובה כל כך למייסון לורן? אני פותחת את התליון כשאני עולה במדרגות באיטיות, האנשים שרצים וצוחקים מסביבי כמו רחוקים ממני אלפי קילומטרים.

כשאני פותחת אותה, עם זאת, מצחי מתקמט כשאין שם את התמונה לה ציפיתי, אלא פיסת נייר קטנה ומקופלת.

אני מוציאה אותה, פותחת את הנייר וקוראת את המילים.

עצום את עיניך. אין מה לראות שם בחוץ.

אני עוצרת, נועצת מבט בפתק וחוזרת על המילים בליכי.
 הן נשמעות לי מוכרות, כאילו כבר שמעתי אותן. או אמרתי אותן
 או משהו...

הצלצול השני נשמע, מתריע שנשארה לכולנו דקה להגיע
 לכיתות, ואני מקפלת את הנייר, תוחבת אותו בתליון וסוגרת
 אותו.

האנשים מסביבי רצים במעלה ובמורד המדרגות, ואני ממהרת
 לכיתה שלי, מחזירה את השרשרת למכנסוני הג'ינס.

למי התליון הזה שייך? לקרוב משפחה? לחברה? אולי הוא גנב
 אותו. הוא מתגורר במפרץ, ככלות הכול, ועל פי מצב ידיו ומכנסיו,
 לא נראה לי שיש לו הורה שדואג לו. כנראה אין לו כסף, ואם הוא
 מסוגל לפרוץ לבית שלי מבלי להשאיר סימן, אני בטוחה שהוא עשה
 את זה בעבר.

אני מתפתה לחפש אותו עכשיו ולקחת את המחברת שלי בחזרה,
 אבל היא כנראה בארונית או במכונית שלו, ואני לא סומכת עליו
 שעסקת החליפין תבצע במהירות ומבלי שמישהו יראה אותי
 משוחזת עם הבחור המוזר שהפיל אותי על הישבן אתמול. אני לא
 רוצה להיראות שוב בחברתו.

למזלי, אני לא פוגשת אותו בשיעור אומנות היום. אולי הוא עזב
 את השיעור.

או – ואני מרגישה אכזבה קלה כשהמחשבה עולה בראשי – אולי
 הוא לא הגיע לבית הספר היום. עצבנות מבעבעת מתחת לעורי. אם
 אצטרך לחזור למגרש הגרוטאות ההוא כדי למצוא אותו, אני אכעס.
 אני מתכוונת לקבל את היום שלי בחזרה.

אחרי שיעור אומנות, אני הולכת לספרות למתקדמים ובידי
 ספר הלימוד, המחברת ועותק של לוליטה. אבל ברגע שאני
 נכנסת לחדר, אני רואה אותו יושב בשורה משמאלי, שולחן אחד
 מאחוריי.

הקלה ורוגז קל מכים בי בו בזמן. הוא לא היה בשיעור הזה אתמול.
 הוא מתכוון לצוץ בעוד כמה מהשיעורים שלי?

אלא שלא נראה לי שהוא שם לב אליי. בדיוק כמו אתמול בשיעור אומנות, הוא פשוט יושב במקום ומביט קדימה בזעף, כאילו כל מה שקורה הוא מטריד מבחינתו. אני מתיישבת ושמה לב שהיום מכנסי הג'ינס והחולצה שלו דווקא נקיים.

מר פוסטר מדליק את המקרן שלו, מסך המחשב הנייד שלו מופיע על הלוח הלבן הגדול בראש הכיתה, והוא מתחיל לעבור בין התלמידים ולהחזיר לנו את החיבורים שהגשנו לא מזמן. הצלצול נשמע שוב, וכל התלמידים מנמיכים את קולותיהם, מפטפטים בלחש בזמן שהמורה עובר בין השולחנות.

"אני אזרוק ניחוש", אומר פוסטר כשהוא עוצר ליד השולחן שלי ומביט בי כשהחיבור שלי בידו. "באמת קראת את הספר, או רק את הביקורות?"

אני שומעת נחירה מאחוריי – מג'ייד, אין לי ספק – ומחייכת. "ביקשת שננתח את הסיפור, אז צפיתי בסרט, אני מסבירה כשאני לוקחת מידו את העבודה שכתבתי על אנה קארנינה. "אזהרת ספוילר, יש בו הרבה סקס."

הכיתה פורצת בצחוק וזרם אדרנלין גואה בעורקיי, משפר את הרגשתי אחרי ההשפלה שספגתי אתמול.

מר פוסטר ואני מתנגחים תכופות, ואף על פי שאני הכי נהנית בשיעורי אומנות, פוסטר הוא המורה החביב עליי. הוא מעודד אותנו להשתמש בקולות שלנו והוא אחד המבוגרים היחידים שמדבר אל התלמידים שלהם כאל אנשים בוגרים.

"ביקשתי שתנתחי את הרומן, ריאן."

"וניסיתי", אני אומרת לו. "באמת ניסיתי. אבל הוא היה מדכא, והדיכאון היה חסר פואנטה. מה הייתי אמורה ללמוד? נשים, אל תבגדו בבעלים שלכן ברוסיה במאה התשע-עשרה, אחרת החברה תנדה אתכן ותיאלצו לזרוק את עצמכן על פסי הרכבת?" אני מזדקפת בכיסאי. "הבנתי. אז בפעם הבאה שאהיה ברוסיה במאה התשע-עשרה, אני אזכור את הלקח הזה."

אני שומעת את ג'יידי מצחקק שוב מאחוריי, וצחקקים נוספים נשמעים ברחבי החדר.

אבל פוסטר מנמיך את קולו ומביט עמוק לתוך עיניי. "זה לא מתאים לך," הוא לוחש.

אני מביטה בו לרגע, רואה את התחינה בעיניו. רואה עד כמה הוא מעריך את האינטלקט שלי וכמה הוא כועס שאני לא עושה בו שימוש טוב יותר.

הוא מתרחק, עובר לתלמיד הבא, אבל ממשיך לדבר אליי. "תקראי את ג'יין אייר, ותכתבי אותו מחדש," הוא דורש.

מוטב לי לקבל בהכנעה את העונש ולשמוח שהוא נותן לי הזדמנות שנייה, במקום לקבל את השבעים וחמש שמתנוסס כרגע על החיבור שכתבתי על אנה קארנינה. אבל אני לא מצליחה לכבוש את יצר ההתחכמות.

"אני לפחות יכולה לקרוא משהו שנכתב במאה השנים האחרונות?" אני שואלת. "שאינן בו גבר בגיל העמידה שמנסה להערים על נערה בת שמונה-עשרה להפוך לביגמיסטית?"

הוא מסב אליי את ראשו, ומבט תקיף בעיניו. "נראה לי שכבר בזזת מספיק מהזמן של הכיתה, מיס טרוורו."

"למעשה," אני ממשיכה. "אני מזהה מגמה בסמסטר הזה. אנה קארנינה, לוליטה, נערה עם עגיל פנינה, ג'יין אייר... סיפורים שבכולם יש גברים מבוגרים ונשים צעירות. אתה מנסה להגיד לנו משהו, מר פוסטר?" אני קורצת פעמיים, מקניטה את האיש המבוגר.

הפעם הכיתה צוחקת חזק יותר, ואני יכולה לראות את החזה של מר פוסטר עולה ויורד כשהוא משחרר אנחת תסכול עמוקה.

"אני רוצה את החיבור הזה עד מחר," הוא אומר. "מובן?"
 "בהחלט," אני עונה, ואז מורידה את קולי ללחישה. "יש המון סרטים על ג'יין אייר."

התלמידים מסביבי מצחקקים בלחש, כי מובן שאני לא מסוגלת לקרוא רומן שלם ולכתוב עליו חיבור כשיש לי אימון מעודדות

ושחייה הלילה. אני מפסיקה להקניט אותו, שבעת רצון על שניצחתי בוויכוח. בעיניהם, לפחות.

האוויר קריר וצלול כשהוא ממלא את ריאותיי.

"מה עם דמדומים?" מישוהו קורא.

אני קופאת למשמע הקול העמוק מאחוריי. מר פוסטר נעמד לפני השולחן שלו ומרים את מבטו מעל לראשי.

"דמדומים?" הוא שואל.

"כן, אכן?" מייסון פונה אליי. "אהבת את דמדומים?"

קצב ליבי גובר. מה הוא עושה?

אבל אני מפנה את ראשי הצידה ונועצת בו הבעת פנים משועממת.

"בטח. כשהייתי בת שתיים-עשרה. ואתה?"

זווית פיו מתעקלת, ומבטי שוב נמשך אל הפירסינג בשפה שלו.

"אני מתערב שאהבת אותו," הוא אומר, וכל הכיתה מקשיבה לו. "אני

מתערב שזה הספר שגרם לך להתעניין בקריאה. ואני אפילו מתערב

שראית את הסרטים בהצגות הבכורה שלהם. נכון שהייתה לך גם

חולצה של אדוארד?"

כמה אנשים מצחקקים סביבי, והתעלות הנפש שהרגשתי לפני רגע

מתפוגגת מייד לנוכח השמחה לאיד שקורנת מעיניו. איך הוא ידע

את זה?

קניתי את דמדומים בכריכה רכה כשהייתי צעירה יותר, כי רוברט

פטינסון הופיע על העטיפה, והיי, הייתי בת שתיים-עשרה, אז...

אלא שמיידי אחרי שקראתי אותו ביקשתי מאמא שלי שתקנה לי

את כל הספרים ובמשך שני סופי השבוע שלאחר מכן קראתי בהם בכל

רגע פנוי שהיה לי.

אני מקמרת גבה ומביטה במורה. "העובדה שהדבר הזה סוף כל

סוף מדבר אומנם מרתקת, אבל אני שוב תוהה מה הפואנטה."

"הפואנטה היא..." עונה מייסון, "שאדוארד היה מבוגר מבלה

במאה שנה בערך, לא?"

שמונים ושש.

"את מבינה," הוא ממשיך, "את שופטת סיפורים על גברים

מבוגרים ונשים צעירות בתור סטייה חולנית ושטחית של הגבר, כשלמעשה זה היה די נפוץ בתקופות האלה. גברים חיכו עד שהם סיימו את הלימודים וביססו את הקריירות שלהם כדי שתהיה להם היכולת לתמוך באישה.

הוא משתתק לרגע, וממשיך. "אישה שכמעט תמיד הייתה צעירה מהם, כי היא הייתה אמורה ללדת הרבה ילדים. לפי התכתיבים החברתיים. ועם זאת, אדוארד קאלן היקר שלך היה בן יותר ממאה, עדיין בתיכון, גר עם ההורים, וניסה להיכנס לתחתונים של קטינה במאה העשרים ואחת."

כל הכיתה פורצת בצחוק, ובטני מתהפכת.

אני מעיפה מבט במייסון מזווית העין, הוא מטה את השולחן שלו קדימה, מתקרב לשולחן שלי ולוחש, "אבל הוא היה חתיך אז אני מניח שזה כל מה שחשוב, נכון?"

אני ממשיכה להביט קדימה, הגוש בבטני הולך וגדל. כן, אדוארד היה מבוגר מבלה בכמה עשורים. אבל העובדה שהוא נראה טוב בכלל לא הייתה קשורה לאהבה שלה אליו.

מייסון ממשיך במתקפה. "אילו הוא היה נראה כמו רוב הגברים שמגיעים לגיל מאה," הוא קורא לכיתה, ואני רואה שהוא קם, "זה כבר לא היה רומנטי, נכון? אז בלה ואדוארד לא היו יחד." הוא צועד לקדמת הכיתה, מקיף את שולחן המורה ומצביע על המחשב הנייד. "אני יכול?"

המורה מהנהן באישור, אם כי הוא נראה מהוסס.

מייסון מתכופף ואני מסרבת לראות מה הוא מקליד במנוע החיפוש. אבל כשאני שומעת אנשים צוחקים שוב, הפעם חזק יותר, אני לא מצליחה לעצור את עצמי.

אני מרימה את מבטי אל המסך ואצבעותי מייד נקמצות לאגרוף מרוב כעס.

תמונה ענקית של איש זקן, מכוסה קמטים, עם שיניים חסרות וקירח, ששיערות לבנות ונוקשות מזדקרות מקצה אפו, מחזיר לנו חיוך, ואני נועצת את מבטי במייסון, שמחייך אליי.

"אדוארד הישיש הוא בחור שמח," הוא מתמוגג, "כי הוא עומד להיות עירום עם בל-לה."

"מעולה!" צועק ג'ידי, וכולם מאבדים שליטה. התלמידים מתכווצים מצחוק והשעשוע שלהם מקיף אותי כמו חומה שסוגרת עליי. הכול נהיה קטן יותר, ואני מתחילה להרגיש את ריאותיי מתכווצות כשאני מתאמצת יותר ויותר להכניס לגופי אוויר.

אני חושקת שיניים. בן זונה.

מייסון משלב את זרועותיו, מביט בי כמו ארוחה שהוא מחכה בקוצר רוח לאכול שוב. "תנערי את הפונפונים שלך, אבן" הוא אומר. "הרגע הזכרת לכולנו שבסופו של דבר, אהבה היא דבר ממש שטחי."

אני צועדת מהר ככל שאני יכולה, זיעה קרה זולגת במורד צווארי וגבי כשאני נכנסת לחדר ההלבשה של הבנות. המשקל על חזי הולך ומתגבר כשאני חולפת על פני כמה בנות שמחליפות בגדים לקראת שיעור ספורט. אני נכנסת לאחת המקלחות, מסיטה את הווילון ומפעילה את זרם המים.

אני צועדת שמאלה כדי לחמוק מהזרם. הרעש הלבן שהמים מספקים מגונן עליי מאוזניים קשובות, ואני מוציאה את המשאף מכיסי, לוקחת שתי שאיפות מהירות, נשענת לעומת קיר המקלחת ועוצמת את עיניי.

ארבע שנים. לא היה לי התקף אסטמה דפוק שנגרם מפאניקה כבר ארבע שנים. הם תמיד מגיעים בעקבות פעילות גופנית. הריאות שלי מתחילות להיפתח, ואני נושמת פנימה והחוצה באיטיות, מכריחה את עצמי להירגע.

מה לעזאזל הבעיה שלי? הוא לא מהווה איום כלשהו. אני יכולה להתמודד עם זה. אז הוא קרא עליי תיגר, אז מה? אני אאבד את העשתונות בכל פעם שזה יקרה? במוקדם או במאוחר אני אעזוב את

פלקונ'ס וול הבטוחה, וכבר לא אהיה מלכת הכיתה. אני מתנהגת כמו תינוקת.

אבל לרגע הכול נהיה שחור. העולם שראיתי אט־אט הלך והצטמצם כאילו נסעתי אחורה במנהרה. האור שמולי – מייסון, מר פוסטר, שאר התלמידים – הפכו קטנטנים כשהעלטה בלעה את הכיתה והרגשתי לגמרי לבדי.

ממש כמו פעם.

"בסדר, כולם!" קוראת מיס וילקינס, המורה שלי בכיתה ד', כשאנחנו נעמדים בטור מול הדלת שבצד הכיתה. "אם אתם נשארים פה בהפסקה, אסור לדבר. אתם עובדים." ואז היא מיישירה אלינו את מבטה. "שאר הילדים... אתם יכולים ללכת."

הילד שעומד בראש הטור פותח את הדלת וכולם שועטים החוצה, רצים אל מגרש המשחקים. תלמידים אחדים ממהרים אל הכדורים, אחרים אל מתקני הטיפוס, וחלק משוטטים על קרקע הבטון, מנסים להבין מה הם רוצים לעשות.

כולם חולפים על פניי, ואני מאטה להליכה, נעה באי נוחות וצופה בהם מוצאים את קבוצות החברים שלהם ומתחילים לשחק. השמש לוחטת ואני נכנסת באיטיות אל הכאוס, מביטה סביב, לא בטוחה לאן ללכת או עם מי לדבר.

ככה זה מדי יום ביומו.

בנות רצות אל בנות אחרות, מחייכות ומשוחחות איתן. הבנים משחקים עם שאר הבנים, זורקים ביניהם כדורים ומטפסים על המתקנים. חלק מחבריי לכיתה יושבים על הרשא ומשחקים בדברים קטנים שהם הגניבו אל בית הספר, וכולם מוצאים זה את זה, מתחלקים לזוגות.

אבל אף אחד לא מחפש אותי.

אני מכתתת רגליים, מרגישה את בטני מתכווצת. אני שונאת הפסקות. הייתי צריכה להישאר בכיתה ולצבוע, או לכתוב ביומן שלי או משהו.

ועם זאת, אני רוצה שהם ידעו שאני קיימת. אני רוצה שהם יראו אותי.

אני לא אוהבת כששוכחים ממני.

אני מביטה בשאנון בל ובכמה בנות אחרות מהכיתה שלי, שיערן ובגדיהן תמיד כל כך מגניבים ויפים. למה אני אף פעם לא נראית ככה? אני מעבירה את ידי על החצאית, שמגיעה עד לברכיי, וחולצת הפולו שלי. אני נראית כמו ילדה טובה. אמא שלי תמיד אוספת את שיערי בקוקו, אבל אני רוצה לסלסל אותו כמוהן. אני מלקקת את שפתיי, בולעת את הגוש הגדול בגרוני, וניגשת אליהן.

"היי", אני אומרת, ומרגישה כאילו אני לא יכולה לנשום. הן מפסיקות לדבר ומסתכלות עליי. הן לא מחייכות. אני מצביעה על היד של שאנון. "אני אוהבת את הלק שלך." אני לא, למען האמת. צהוב מגעיל אותי, אבל אמא שלי אמרה שמחמאות הן דרך טובה לרכוש חברים, אז... שאנון נושפת קלות בבזז, נראית נבוכה שהחברות שלה רואות אותי מדברת אליה. היא מביטה בהן. אני מרגישה כאילו יד נעלמה מרחיקה אותי מהן. הן רוצות שאלך, נכון?

אבל אני מכריחה את עצמי לחייך ומתאמצת עוד יותר. "היי", אני אומרת לילדה אחרת כשאני רואה את נעלי הבובה שלה. "יש לנו אותן נעליים." אני מביטה בנעליים שלי ומראה לה. היא צוחקת ומגלגלת את עיניה. "איכס." "נו, די", ילדה אחרת גוערת בחברותיה, אבל הן לא מפסיקות לצחוק.

"מה זה?" שאנון מצביעה על הכליטה בכיס החצאית שלי. ליבי מתכווץ מעט. לאף ילד אחר בכיתה שלי אין משאף, ועכשיו הוא רק גורם לי להיראות עוד יותר שונה. "זה רק המשאף שלי", אני עונה בלחש. "יש לי אלרגיות ואסטמה וכאלה. זה לא כזה חשוב."

אני לא מיישירה את מבטי כי אני לא רוצה לראות את המבטים שהן מחליפות. אני מכווצת את שפתיי הצידה, מרגישה דמעות עולות בעיניי. למה אני לא יכולה להיות מגניבה?
 "אז, את חושבת שקורי שולץ חמוד?" שואלת שאנון.
 אני ממצמצת וחומות ההגנה שלי מתרוממות. "לא, אני עונה מייד."

קורי שולץ לומד בכיתה שלנו והוא ממש חמוד, אבל אני לא רוצה שמישהו ידע שאני חושבת שהוא חמוד.
 "טוב, לדעתי הוא חמוד," היא אומרת. "כולנו חושבות ככה. יש לך בעיה איתו?"
 אני מביטה בה ונדה בראשי. "לא. אני רק... כן, אני מניחה שהוא די חמוד."

הילדה שעומדת מאחורי שאנון פורצת בצחוק, ושאנון פתאום מתרחקת מאיתנו, צועדת אל מגרש הכדורסל.
 ליבי מתחיל לדהור. היא ניגשת אל קורי ולוחשת משהו באוזנו, והוא מסתובב אליי ומעקם את פרצופו בגועל.
 לא.

כולם מתחילים לצחוק ואני מסתובבת ונמלטת משם, שומעת מאחוריי קריאות, "ריאן אוהבת את קורי. ריאן אוהבת את קורי."
 אני מתחילה לבכות, דמעות זורמות במורד פניי ויבבות מרעידות אותי. אני רצה אל מאחורי קיר הבניין ומסתתרת כשאני מתמוטטת.
 "מה הבעיה שלך עכשיו?" אחותי, שלומדת בכיתה ה', שואלת אותי כשהיא ממהרת אליי. היא ודאי ראתה אותי בורחת.
 "כלום," אני בוכה. "לכי מפה."

היא מפטירה נהמה רפה, עצבנית. "תמצאי כבר חברות, כדי שאוכל לשחק עם החברות שלי, ואמא תפסיק להכריח אותי לשחק איתך. את לא יכולה לעשות את זה?"
 הבכי שלי גובר כשהיא מתרחקת בכעס. אני מביכה אותה. אני לא יודעת מה הבעיה שלי.

אני מייבשת את דמעותיי וחוזרת לכיתה. אני בטוחה שפניי

אדומות, אבל אני יכולה להסתתר מאחורי התיקיות שלי ולהניח את הראש על השולחן.

אני נכנסת לכיתה בשקט, רואה תלמידים אחדים יושבים ליד השולחנות שלהם, אלה שרצו לסיים את הפרויקטים שלהם, בזמן שמיס וילקנס יושבת מול המחשב שלה בגבה אליי. אני מתיישבת בדממה בשולחן שלי, לוקחת שתי תיקיות ומעמידה אותן כך שהן מקיפות אותי כמו גדר. אני מניחה את ראשי ומתחבאת. "רוצה לעזור לי?" שואל קול.

אני מביטה לימיני ורואה שדלילה עובדת על חתיכה של נייר קצבים שנפרש על הרצפה. היא מושיטה לי מרקר, ציפורניה מלוכלכות והפוני הבלונדיני שלה נכנס לעיניה. היא תמיד נשארת בכיתה בהפסקות. בניגוד אליי, היא הפסיקה לנסות להשתלב מזמן.

אני לוקחת את המרקר ומתיישבת על הרצפה לידה. "תודה," אני אומרת ומסתכלת על מגדל אייפל שהיא ציירה, שגבוה כמעט כמוני.

היא מחייכת ואנחנו מתחילות לעבוד, צובעות אותו שעה שהמשקל הולך ומתרומם מחזי.

היא תמיד נחמדה. למה כל כך אכפת לי מה שאר הבנות חושבות? למה אני רוצה להיות חברה שלהן?

אני מנסה להיות נחמדה, אבל זה אף פעם לא מספיק.

ובאותו זמן, הן מרושעות וכולם אוהבים אותן.

למה?

אני מתכופפת בתא המקלחת, מניחה את ידיי על ברכיי ומסלקת את הזיכרון ממחשבותיי. אני כבר לא אותה ילדה. אני בסדר. אני יכולה להתמודד עם זה. הוא הקניט אותי, הם צחקו, ואני קפאתי. נהייתי שאננה. בפעם הבאה אני פשוט צריכה להחזיר לו. אני טובה בזה.

או להתעלם ממנו. זה בכל מקרה לא כזה עניין חשוב. בעוד כמה חודשים, אף אחד מהאנשים האלה לא יהיה כזה חשוב.

לעזאזל עם ההערות שלו על דמדומים. איך הוא הצליח לנחש את

זה? אני נושמת פנימה והחוצה, ושריריי סוף סוף נרפים. מייסון לורן תמיד נמצא צעד אחד לפני.

אני מחזירה את המשאף לכיס, סוגרת את זרם המים ויוצאת מהתא. אני יוצאת מחדר ההלבשה, מאחרת לשיעור מתמטיקה, אבל אני ממשיכה הלאה ומתנהגת כאילו כלום לא קרה בשיעור ספרות. אף אחד לא מדבר על זה. אף אחד לא שולח הודעות על כך. מייסון לורן עוד רחוק מלמשוך את תשומת הלב של מישהו, ואף אחד לא מאמין שאני הילדה המפונקת והרדודה שהוא טוען שאני. אף אחד.

יום הלימודים עובר באיטיות מייסרת כשאני מתמודדת באומץ בתחושה שמשוהו נוסף עלול לקרות בכל רגע, בארוחת הצוהריים ובכל אחד מהשיעורים שלי. אבל ברגע שהצלצול נשמע, אני מחזירה את הספרים שלי לארונות, לוקחת את תיק הספורט לאימון המעודדות ושיעור השחייה, וממהרת לצאת מבית הספר, אל מגרש החניה הצידי. "ריאן?" אני שומעת את לילה צועקת מאחוריי.

אבל אני ממשיכה ללכת. "אני תכף חוזרת!" אני קוראת אליה מעבר לכתפי.

היא יודעת שיש לנו אימון, וכנראה תוהה מדוע אני יוצאת מבית הספר.

אני חוצה את מגרש החניה, רואה תלמידים נכנסים לרכבים ושומעת אותם מתניעים, ומחפשת את הבחור החדש. אני סוף סוף רואה אותו ניגש לטנדר שחור, וידיו ריקות לגמרי. הוא לא מחזיק ספרים, תיקיות, שום דבר.

כשאני מתקרבת אליו, אני מבחינה שכמה מהבנים מברכים אותו לשלום, בזמן שהחברה שלי, קייטלין, מתקרבת אליו, מעבירה את ידה על דופן הטנדר שלו בכיישנות מעושה ומתנהגת כאילו היא נבוכה וכל הבולשיט הזה.

תקוותי מתנפצות. הוא בהחלט משך את תשומת הלב של כמה אנשים.

אני מהססת, צופה בה מחבבת את הספרים שלה לחזה ואומרת משהו, מצחקת בתגובה למשהו שהוא אמר בזמן שהוא מביט עליה מלמעלה, רגוע וקר-רוח, לא נראה ידידותי יותר משהוא נראה כשדיבר איתי.

למה זה משמח אותי?

אני מניחה שזאת הקלה לדעת שאולי אני לא מיוחדת. הוא גס רוח לכולם, חוץ מהבנים שדיברו איתו לפני רגע.

או שאולי לא הייתי רוצה לראות אותו מחייך אליה ולא אליי או... אני נושמת עמוק, מאבדת את סבלנותי. אני לא רוצה שהיא תראה אותי מדברת איתו, אבל אני צריכה את המחברת שלי. אני מתקרבת אליהם, מרימה את סנטרי ומנידה בראשי אל קייטלין. "ניפגש באימון."

היא קופאת בהפתעה. אני אווזת ברצועת תיק הספורט שנתלה מכתפי ונועצת בה מבט, ממתינה שתלך.

לבסוף, היא מגלגלת את עיניה והולכת, משאירה אותנו לכד.

היא בטח ממחרת להלשין ללילה.

אני דוחפת את ידי לתא בתיק שלי, מוציאה את השרשרת ונותנת לו אותה.

הוא לוקח את השרשרת, כמעט בעדינות, מביט בה לרגע ודוחף אותה לכיסו. הוא מרים אליי את עיניו ומשהו קורה. לשבריר שנייה, אני רואה שם משהו אחר. כאילו הוא... מאוכזב או משהו.

"ועכשיו תן לי את המחברת," אני דורשת.

"אני מצטער," הוא אומר ומביט בעיניי. "לצערי היא לא עליי."

"אל תעצבן אותי," אני נוהמת בשקט. "הבאתי לך את מה שרצית."

"מה שרציתי..." הוא צוחק לעצמו, חרישית, כאילו קורה פה משהו

שאני לא מבינה.

הוא פותח את דלת הנהג ונכנס לטנדר. אבל לפני שהוא מספיק

לסגור אותה, אני שולחת את ידי ואוזזת בה.

"היה לנו הסכם."

הוא מהנהן. "נכון. אבל ברגע זה אין שום דבר שאני רוצה יותר מלעצבן אותך." הוא מושך את הדלת מתוך ידי וטורק אותה. הוא מתניע, לוחץ על דוושת הדלק, ואני מעבירה את ידי בשיערי כשייאוש מסתחרר בתוכי. אני מהססת רק לרגע, ואז שומטת את התיק, רצה אליו ומזנקת על המדרגה מחוץ לדלת שלו. "חתיכת חרא," אני מסננת, והוא לוחץ על הבלמים ונועץ בי מבט. אני ודאי מושכת תשומת לב, אבל אני לא מוכנה להמשיך לאכול ממנו חרא.

"רדי מהטנדר."

אני נדה בראשי. "אני לא יודעת מי אתה או מאיפה הגעת," אני נוהמת, "אבל אני לא מוכנה לספוג את היחס הזה. במקרה שלא שמעת עדיין."

הוא זוקר את סנטרו לעבר משהו שקורה מאחוריי ומחייך. "עוד נראה."

אני מסתובבת, ורואה את לילה וקייטלין יושבות על המעקה בראש המדרגות וצופות בנו. נפלא. איך אני אמורה להסביר את זה? "זהירות. שופטים אותך," מייסון מקניט. "אל תפשלי." אני יורדת מהמדרגה, והוא מחזיר את הטנדר להילוך קדמי. אבל לפני שהוא מספיק לצאת לדרך, אני קוראת אליו, "אתה גר בפארק שעשועים נטוש."

הוא שוב עוצר את המכונית ומרים את סנטרו. אני ניגשת אל החלון שלו, ומרגישה מעט מהכוח שלי חוזר אליי כשאני שולחת לו חיוך קטן.

"זה יהיה מעשה מלא חמלה מצידך," אני אומרת לו, "אם אודיע למבוגר אחראי שאין לך בית."

הוא קופא למשמע האיום, ואני נאנחת באהדה. "שירותי הרווחה ייכנסו לתמונה, יגלו מאיפה הגעת ואם מישהו מחפש אותך..." אני ממשיכה, מניחה אצבע על סנטרי בהרהור מעושה. "מעניין אם למייסון לורן יש תיק פלילי. אולי זאת הסיבה שאתה מסתתר? די

ברור לי שאתה רוצה להישאר בלתי נראה. בעצם, אני מוכנה לשים על זה כסף."

הזעף על פניו לוהט, ואני רואה את הלסת שלו נקפצת. כן, יכול להיות שהוא בן שמונה-עשרה ומותר לו לפלוש לכל מקום נטוש שהוא רוצה לפלוש אליו, אבל אין זה אומר שאנשים מעלימים עין. יכול להיות שההורים שלו מחפשים אותו. או המשפחה האומנת שלו. או המשטרה.

מעט מאוד ילדים עוברים לבית ספר חדש שישה שבועות לפני סיום כיתה י"ב, ככלות הכול. הוא בורח ממשהו.

הוא מעביר הילוך וסוף סוף מדבר. "אני אביא אותה הלילה."

"אתה תביא אותה עכשיו."

הוא מסתובב אליי. "אם תדאגי שיעצרו אותי, לעולם לא תקבלי

אותה בחזרה," הוא מציין. "יש לי דברים לעשות. ניפגש הלילה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן